Robert Holdstock

CODRUL MITAGO[1]

Traducere de Mirel Palada

Awards:
1981 – Science Fiction Award, Short Fiction (Win)
1982 – Locus Poll Award, Best Novelette (Place: 22)
1982 – World Fantasy Award, Best Novella (Nomination)

[1] Publicată în The Magazine of Fantasy & Science Fiction, [Titlul original „*Mythago Wood*"], September 1981. În româneşte a apărut în „Almanahul Ştiinţă şi Tehnică 1994", editat de SC „Ştiinţă şi Tehnică" SA în colaborare cu Fundaţia „Crescent".

Când, în 1944, am fost chemat la război, m-am simţit atât de jignit de părerea de rău de-abia schiţată de către tatăl meu încât, cu o zi mai înainte să plec, m-am furişat până la biroul său şi i-am rupt o foaie din agenda de însemnări, jurnalul în care era notată munca sa tăcută, obsesivă. Fragmentul era datat simplu „August ’34” şi l-am citit de multe ori, speriat de incomprehensibilitatea lui, dar satisfăcut că cel puţin furasem o mică parte din viaţa sa, să-mi slujească drept suflet de-a lungul acelor grele, însingurate vremuri.

După un scurt şi foarte amar comentariu la adresa opreliştilor din viaţa sa – administrarea gospodăriei de la Oak Lodge, casa familiei noastre, cerinţele ridicate de doi fii ai săi şi de soţie (pe atunci, mi-amintesc, bolnavă în ultimul hal şi aproape de sfârşitul vieţii) – urma un pasaj cu totul memorabil prin incoerenţa sa:

O scrisoare de la Watkins – e de aceeaşi părere cu mine că în anumite momente ale anului, aura din jurul codrului poate ajunge până în dreptul casei. Trebuie să mă gândesc la implicaţiile acestui lucru. Arde de nerăbdare să afle puterea vârtejului de stejari pe care am măsurat-o. Ce să-i spun? În mod sigur nu despre primul mitago. Am remarcat şi eu că îmbogăţirea zonei premitago este mai persistentă, dar concomitent cu asta, pierd în mod clar noţiunea timpului.

Păstram cu sfinţenie această bucată de hârtie din mai multe motive, pentru cele unul sau două momente de interes pătimaş de care dădea dovadă tatăl meu în ea – şi pentru felul în care mă ţinea departe de interesul ei, la fel cum şi el mă ţinuse departe de el acasă. Tot ceea ce el îndrăgea, tot ceea ce eu uram.

Am fost rănit la începutul lui 1945 şi am făcut cunoştinţă într-un spital militar cu un tânăr francez cu care apoi am devenit bun prieten. Am reuşit să evit evacuarea în Anglia şi când s-a terminat războiul am rămas în Franţa, mergând în sud să-mi petrec convalescenţa printre dealurile de dincolo de Marsilia; era o zonă foarte caldă şi secetoasă, foarte liniştită, foarte molcomă; am locuit cu părinţii tânărului meu prieten şi am ajuns repede să fac parte din micuţa comunitate.

De la fratele meu Christian, care se întorsese după război la Oak Lodge, au sosit scrisori în fiecare lună pe tot parcursul lungului an

1946. Erau nişte scrisori stufoase, cu tot felul de veşti, dar exista în ele o notă crescândă de tensiune şi era clar că relaţiile dintre Christian şi tatăl meu se înrăutăţeau rapid. Nu primisem niciun rând de la bătrân în persoană, dar nici nu mă aşteptam la aşa ceva; trecuse mult timp de când mă resemnasem cu ideea că, în cel mai bun caz, mă trata cu o totală indiferenţă. Întreaga sa familie nu reprezentase pentru el decât un amestec nedorit în munca sa şi vina de a ne neglija, dar mai ales de a-şi face pe soţia să îşi pună capăt zilelor, boala evoluase rapid de-a lungul primilor ani ai războiului într-o nebunie isterică ce putea fi de-a dreptul înfricoşătoare. Ceea ce nu înseamnă că urla tot timpul, ba din contră, cea mai mare parte a vieţii sale şi-o petrecea într-o contemplare adâncă, tăcută, a codrului de stejar ce se învecina cu casa noastră. La început enervante din cauza distanţei pe care le puneau între el şi familia sa, curând aceste lungi perioade de linişte deveniră binecuvântate, binevenite cu prisosinţă.

A murit în noiembrie 1946, de boala care îl chinuise timp de ani de zile.

Când am auzit vestea, în mine s-a dat o luptă între lipsa oricărei dorinţe de a mă întoarce la Oak Lodge, la marginea domeniului Knaresthorpe din comitatul Herefordshire şi vădita nefericire a lui Christian.

Rămăsese singur acum, în casa în care locuisem împreună de-a lungul întregii noastre copilării; mi-l închipuiam colindând prin camerele goale, poate stând în biroul rece şi umed al tatălui nostru şi amintindu-şi de orele de dojană, de mirosul de lemn şi de compost pe care bătrânul îl aducea înăuntru pe tălpi de dincolo de uşile cu panouri de sticlă după ieşirile, de câte o săptămână, prin ţinutul împădurit. Pădurea intrase în acea cameră ca şi cum tatăl meu nu ar fi suportat să fie departe de hăţişurile dese şi de luminişurile reci şi umede dintre stejari nici măcar când îşi băga în seamă, la modul simbolic, familia. Ne dădea atenţie în singurul fel pe care îl ştia: spunându-ne – şi mai ales spunându-i fratelui meu – poveşti despre străvechile ţinuturi împădurite, codrii de stejar şi de frasin de la începutul începuturilor, în ale căror întunecate lăuntruri (povestea el cândva), mistreţul cel sălbatic încă mi poate fi auzit şi adulmecat şi încă i se mai poate lua urma.

Mă îndoiesc ca el să fi văzut vreodată o asemenea creatură, dar

mi-am adus aminte, de parcă ar fi fost ieri (în acea seară, pe când stăteau în camera mea, privind de sus micul sat dintre dealuri, scrisoarea lui Christian, un ghemotoc mototolit pe care încă îl mai ţineam în mână), cum ascultasem grohăitul înăbuşit al cine ştie cărui animal de pădure, şi auzisem trosnetul greoi, lipsit de grabă, a ceva mătăhălos croindu-şi drum spre interior, către poteca şerpuitoare căreia noi îi ziceam Cărarea cea Adâncă, un drum ce ducea în spirală către inima codrului.

Ştiam că ar fi trebuit să mă duc acasă şi totuşi mi-am amânat plecarea pentru încă aproape un an. În acest răstimp scrisorile de la Christian încetară brusc să mai sosească. În ultima dintre ele, datată 10 aprilie, scria de Guiwenneth, de neobişnuita lui căsătorie şi dădea de înţeles că voi fi surprins de încântătoarea fată căreia el îi închinase „inima, mintea, sufletul, judecata, priceperea de a găti şi aproape totul în rest, bătrâne". I-am scris să îl felicit, bineînţeles, dar între noi nu a mai existat niciun fel de comunicare timp de luni de zile.

Până la urmă i-am scris să îi spun că vin acasă, că voi sta la Oak Lodge pentru câteva săptămâni, iar pe urmă voi căuta găzduire într-unul din oraşele din apropiere. Mi-am luat la revedere de la Franţa şi de la comunitatea care devenise atât de mult o parte din viaţa, mea şi am plecat în Anglia, călătorind cu autobuzul şi cu trenul, cu bacul şi apoi din nou cu trenul. Iar pe 20 august, de-abia venindu-mi să cred ce se întâmplă cu mine, am sosit cu trăsura trasă de un cal la linia de cale ferată, scoasă din folosinţă, ce ocolea marginea vastului domeniu Knaresthorpe. Oak Lodge se afla de partea cealaltă a pământurilor, cale de patru mile ocolind pe drum, dar la care se putea ajunge de-a dreptul peste câmpurile şi codrii domeniului. Aveam de gând să o iau pe un drum de mijloc aşa că, trăgând cum puteam de singura valiză burdușită, pe care o luasem cu mine, am început să merg de-a lungul căii ferate acoperită de iarbă, uitându-mă, când aveam cum, peste zidul înalt de cărămidă roşie care marca limita domeniului, încercând să văd ceva prin negura pădurii ţepoase de pin. Curând această pădure şi zidul se terminară, iar peisajul se schimbă în ogoare, unul lângă altul, mărginite de copaci, spre pare m-am îndreptat trecând peste un pârleaz şubred de lemn, năpădit aproape tot de tufişuri de măceş şi de murari cu mure coapte. A trebuit să-mi croiesc drum printre ele ca să ies de pe domeniul public şi să dau în cărarea de sud ce şerpuia,

ocolind petice de pădure şi gârla numită Pârâul Cârcotaş, până la clădirea acoperită de iederă care era casa mea.

Era dimineaţă, târziu şi foarte caid, când am ajuns să văd în depărtare Oak Lodge. Pe undeva, prin stânga mea, se auzea zumzăitul unui tractor. M-am gândit la bătrânul Alphonse Jeffries, administratorul fermei domeniului şi, odată cu amintirea feţei sale zâmbitoare, arsă de soare, mi-au venit în minte imagini ale iazului morii şi ale pescuitului la ştiucă din mica sa barcă cu vâsle.

Amintirile despre iazul morii erau la fel de luminoase pe cât de liniştit îi era luciul apei. Am lăsat deoparte cărarea de sud, luând-o prin urzicile înalte până la brâu şi prin încâlceala de lăstari de frasin şi de gherghin până am răzbit aproape de malul întinsului heleşteu întunecat, ale cărui adevărate dimensiuni erau ascunse de umbra sumbră a copacilor deşi ai codrului de stejar ce începea de cealaltă parte a iazului. Aproape ascunsă în stufărişul ce năpădise capătul mai apropiat al heleşteului se afla mica barcă din care pescuisem cu ani în urmă; acum vopseaua albă i se scorojise aproape complet şi, cu toate că părea să nu ia apă, mă îndoiam să poată duce greutatea unui om mare.

Nu am umblat la ea ci am mers de-a lungul malului şi m-am aşezat pe treptele aspre de ciment ale casei bărcii, în paragină acum; de acolo am privit suprafaţa heleşteului încreţindu-se la mişcările ţâşnite ale insectelor şi la ocazionala trecere a vreunui peşte chiar pe dedesubtul ei.

— Două beţe şi un pic de strună… nici nu-ţi trebuie altceva.

Vocea lui Christian mă făcu să tresar. Trebuie că de la baracă venise pe vreo potecă bătătorită, ascunsă vederii de şopron. Bucuros, am sărit în picioare şi m-am întors cu faţa spre el. Şocul provocat de înfăţişarea lui mă izbi ca un pumn, şi cred că şi-a dat seama de asta, chiar dacă l-am luat în braţe şi l-am strâns puternic, într-o frăţească strânsoare de urs.

— Trebuia să revăd locul ăsta.

— Ştiu ce vrei să spui, îmi răspunse el, pe când ne desprindeam din îmbrăţişare. Şi eu vin adesea pe aici.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare în timp ce ne uitam unul la altul. Simţeam clar că nu era cine ştie ce de încântat că mă vede.

— Arăţi bronzat şi tras la faţă, bătrâne, îmi zise el.

Sănătos şi bolnav laolaltă…

— Soarele mediteranean, culesul de vie şi şrapnelele. Încă nu sunt sută la sută refăcut, i-am zâmbit. *Dar e bine să fiu acasă şi să te văd din nou*.

— Da, spuse el, pe un ton neutru. Mă bucur că ai venit, Steve. Tare mult. Zău. Mă tem că pe-aici… ăăă, e cam dezordine. Am primit scrisoarea ta de-abia ieri şi n-am avut deloc cum să fac ceva. Lucrurile s-au schimbat destul de mult, o să vezi.

Iar el mai mult decât orice altceva. Nu-mi venea să cred că acesta era tânărul voios, plin de viaţă care plecase la unitatea lui în 1944.

Îmbătrânise ceva de necrezut, părul tot înspicat cu şuviţe gri, care se observau cu atât mai mult cu cât îl lăsase să crească mare şi neîngrijit la spate şi prin părţi. Mi-aducea aminte foarte mult de tata, aceeaşi privire dusă şi distantă, aceiaşi obraji supţi şi faţa adânc ridată. Dar felul cum arată în întregime era ceea ce mă şocase. Dintotdeauna fusese un flăcău îndesat, muşchiulos; acum era ca sperietoarea din poveste, slab şi uscat, lălău, nervos tot timpul. Ochii îi fugeau dintr-un loc în altul, dar parcă niciodată nu se opreau asupra mea. Şi mirosea. A naftalină, ca şi cum cămaşa albă mototolită şi flanelul gri pe care le purta ar fi fost scoase de la păstrare; şi un alt miros dincolo de naftalină… izul de codru şi de iarbă. Avea mizerie sub unghii, şi prin păr, şi dinţii i se îngălbeniseră.

Pe măsură ce minutele treceau, păru să se destindă cât de cât. Am sporovăit un pic, am râs un pic şi ne-am plimbat de-a lungul heleşteului, plesnind stufărişul cu nişte beţe. Nu puteam să scap de senzaţia că sosisem acasă într-un moment nepotrivit.

— A fost greu… Vreau să zic, cu bătrânul? Ultimele zile.

Scutură din cap.

— A fost aici o soră medicală pe timpul ultimelor vreo două săptămâni. Nu pot să spun că s-a stins chiar în pace, dar a reuşit să-l oprească să-şi facă sieşi vreun rău… sau mie, că tot veni vorbă.

— Scrisorile tale sugerau, în mod clar, o ostilitate crescândă. Ca să nu-i zicem altfel.

Christian zâmbi de-a dreptul sinistru şi se uită la mine cu o expresie ciudată, ceva între încuviinţare şi îndoială.

— Te-ai prins de asta din scrisorile mele, nu? Ei bine, da. S-a

ţăcănit de-a binelea curând după ce m-am întors din război. Ar fi trebuit să vezi cum arătau lucrurile pe-aici, Steve. Ar fi trebuit să-l vezi pe el. Nu cred că se spălase de luni de zile. Mă întrebam ce mâncase… în mod sigur nu ceva aşa obişnuit, cum ar fi ouă şi carne. Pe cinstea mea, cred că, cel puţin pentru câteva luni, mâncase lemn şi frunze. Era într-un hal mizerabil. Chiar dacă mă lăsa să-l ajut în treburile lui, a început repede să nu mă poată suferi. A încercat cu felurite prilejuri să mă omoare, Steve. Şi vorbesc serios, adevărate atentate disperate la viaţa mea.

Exista un motiv pentru asta, presupun…

Am rămas uimit de ceea ce îmi spunea Christian. Imaginea tatălui meu se schimbase din cea a unui om rece, nesuferit, în aceea a unei persoane demente, bătând câmpii în faţa lui Christian şi lovindu-l cu pumnii.

— Totdeauna am avut impresia că, pentru tine cel puţin, dădea dovadă de o urmă de afecţiune; totdeauna *ţie* îţi spunea poveştile despre codru, eu ascultam, dar tu erai acela care stătea pe genunchiul lui. De ce să fi încercat să te omoare?

— Devenisem prea implicat, asta a fost ceea ce răspunse Christian.

Îmi ascundea ceva, ceva de o importanţă decisivă. Îmi dădeam seama după tonul lui, după expresia lui întunecată, aproape supărată. Să fi mers eu prea departe? Era greu de spus. Nu mă simţisem niciodată până atunci atât de îndepărtat de propriul meu frate. Mă întrebam dacă comportarea lui o fi având vreun efect asupra lui Guiwenneth, fata cu care se căsătorise. Mă întrebam, oare în ce fel de atmosferă o fi trăind ea la Oak Lodge?

De probă, am adus discuţia despre fată. Christian lovi furios în stuful de pe marginea iazului.

— Guiwenneth s-a dus, spuse el simplu.

Luat prin surprindere m-am oprit din mers.

— Ce înseamnă asta, Chris? Unde s-a dus?

— S-a dus pur şi simplu, Steve, se răsti el, furios şi încolţit. Era faţa lui tata.

S-a dus, şi cu asta basta.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Unde s-a dus? În scrisoare păreai atât de fericit…

— Nu trebuia să-ţi scriu despre ea. A fost o greşeală. Acu las-o baltă, da?

După această izbucnire stânjeneala mea faţă de Christian deveni clipă de clipă din ce în ce mai mare. Într-adevăr, se întâmpla ceva tare rău cu el şi, în mod clar, plecarea lui Guiwenneth contribuise în mare măsură la schimbarea groaznică pe care o vedeam; dar simţeam că mai e ceva. Oricum, nu aveam cum să mă înţeleg cu el doar dacă nu cumva vorbea el despre asta. Nu am reuşit să zic nimic altceva decât:

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară.

Am mers în continuare, aproape până în dreptul pădurii, unde solul devenea mlăştinos şi nesigur sub picioare, cale de câţiva metri înainte de a se pierde în adâncul mucegăit al codrului, plin de pietre şi rădăcini şi de lemne putrede. Era răcoare aici, soarele fiind în spatele nostru acum şi dincolo de copacii cu frunzişul des. Întinderea de stui se mişca în bătaia vântului şi priveam cum barca putredă aluneca uşor în jurul locului unde era amarată.

Christian îmi urmărea privirea, dar nu se uita nici la barcă, nici la heleşteu; era cu mintea dusă, cufundat pe undeva prin propriile-i gânduri. Am trăit pentru o clipă o tristeţe chinuitoare la vederea unei asemenea mândreţe de tânăr, cu înfăţişarea şi comportamentul atât de dăramate. Voiam cu disperare să-i ating mâna, să-l strâng în braţe, şi nu puteam suporta gândul că mi-era teamă să fac aşa ceva.

L-am întrebat pe un ton cât mai potolit:

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine, Chris? Eşti bolnav?

Preţ de o clipă nu răspunse, apoi zise:

— Nu sunt bolnav! şi lovi cu putere într-un burete lăptos care se sfărâmă şi se răspândi în vânt.

Se uită la mine cu un soi de resemnare pe faţa chinuită.

— M-am cam schimbat, asta-i tot. Am preluat munca bătrânului. Poate că un pic din pustnicia lui a trecut şi la mine, un pic din indiferenţa sa.

— Dacă e aşa, atunci poate că ar trebui să încetezi pentru câtva timp. Obsesia pădurii de stejar l-a omorât până la urmă şi, după cum arăţi, tu mergi pe-acelaşi drum.

Christian zâmbi strâmb şi îşi zvârli bătătorul de trestii pe heleşteu, unde căzu cu un pleoscăit înfundat şi pluti într-un petic de

alge verzi, băloase.

— S-ar putea chiar să merite să mori ca să duci la bun sfârşit ceea ce a încercat el să ducă… şi nu a reuşit.

Nu am înţeles tonul dramatic din afirmaţia lui Christian. Munca ce îl obsedase atât de mult pe tatăl nostru constase în trasarea hărţilor tărâmului împădurit şi în căutarea de porţiuni rămase din vechea pădure de altă dată. În mod clar inventase un întreg nou jargon pentru folosinţa sa personală şi efectiv mă îndepărtase de orice fel de înţelegere mai adâncă a muncii sale. I-am spus asta lui Christian şi am adăugat:

— Ceea ce este foarte interesant, dar nu *chiar atât de* interesant.

— Făcea mai mult decât asta, mult mai mult decât să traseze pur şi simplu hărţi. Îţi mai aduci aminte de hărţile alea, Steve? Incredibil de detaliate…

Îmi aminteam foarte clar de una, harta cea mai întinsă, arătând cărări desenate cu migală şi drumuri mai puţin anevoioase prin încâlceala de copaci şi stânci ieşite la suprafaţă; arăta luminişuri desenate cu o precizie aproape obsesivă, fiecare poiană numerotată şi identificată şi întreaga pădure împărţită în zone, fiecare cu numele ei.

Într-unul din luminişurile apropiate de marginea codrului făcusem o tabără.

— Am încercat adesea să pătrundem mai adânc în inima codrului, ţi-aduci aminte de expediţiile acelea, Chris? Dar cărarea cea adâncă se termina pur şi simplu, şi totdeauna reuşeam să ne pierdem, parcă aşa ţin minte, şi să tragem o mamă de frică.

— Aşa e, spuse liniştit Christian, uitându-se la mine cu un *aer* oarecum ironic; apoi adăugă:

— Dar ce-ai zice dacă ţi-aş spune că pădurea ne *oprea* să intrăm? M-ai crede?

M-am uitat atent la încâlceala de tufişuri, copaci şi negură, de unde se vedea un luminiş scăldat în soare.

— Într-un fel cred că aşa e, am spus. Ne oprea să pătrundem foarte adânc pentru că ne înfricoşa, pentru că sunt puţine cărări prin ea, iar solul e plin de bolovani şi mărăcini… se merge foarte greu. Asta voiai să spui? Sau te refereai la ceva mai sinistru?

— Nu sinistru e cuvântul pe care l-aş folosi, spuse Christian, dar nu mai adăugă nimic pe moment; se întinse să rupă o frunză dintr-un

stejar mic, încă tânăr, şi o frecă între degetul mare şi cel arătător înainte de a o strivi în palmă. Tot timpul privise ţintă în adâncul codrului.

— Ăsta e codru de stejar de pe vremea începuturilor, Steve, pădure neatinsă de când toată ţara era acoperită cu păduri de foioase, de stejar şi de frasin şi de soc şi de scoruş şi de gherghin…

— Şi aşa mai departe, am spus eu cu un zâmbet. Mi-l amintesc pe bătrân înşirându-ni-le.

— Ai dreptate, aşa făcea. Şi sunt mai mult de douăzeci de kilometri pătraţi de asemenea pădure întinzându-se de aici până hăt dincolo de Grimley, douăzeci de kilometri pătraţi de ţinut împădurit original, post-glaciar. Neatins, necercetat de mii de ani.

Se opri din vorbă şi mă privi lung, înainte de a adăuga:

— Împotrivindu-se schimbării.

— Totdeauna a fost de părere că acolo înăuntru trăiesc mistreţi, am spus eu. Mi-aduc aminte c-am auzit ceva într-o noapte, şi el m-a convins că a fost un vier mare şi bătrân, dând târcoale pe la marginea pădurii, căutându-şi pereche.

Christian mergea în frunte pe drumul înapoi spre casa bărcii.

— Probabil că avea dreptate. Dacă *au supravieţuit* mistreţi vremurilor medievale, ăsta e exact genul de codru unde ar putea fi găsiţi.

Cu mintea deschisă către acele întâmplări petrecute cu atâţia ani în urmă, din adâncul ei ţâşniră amintiri, imagini din copilărie – atingerea arzătoare a soarelui pe pielea zdrelită în rugii de mure, excursiile de pescuit la iazul morii, culcuşurile din copaci, jocurile, explorările… şi dintr-odată mi-am adus aminte de Rămurosu.

Pe măsură ce ne întorceam pe poteca bătătorită ce ducea la baracă am discutat despre acea apariţie. Eram de vreo opt sau nouă ani. În drumul nostru spre Pârâul Cârcotaş unde ne duceam la pescuit, ne hotărâsem să ne încercăm beţele şi undiţele pe iazul morii, cu speranţa deşartă de a prinde vreunul din răpiţarii care trăiau pe acolo. Cum stăteam ghemuiţi la marginea apei (doar cu Alphonse aveam curaj să ieşim cu barca) am zărit mişcare printre copaci, dincolo, pe celălalt mal. Era o arătare tulburătoare care ne lăsă mască pentru următoarele câteva clipe, şi ne sperie nu puţin: stând în picioare, ne privea un om în veşminte maron, din piele, cu o centură lată,

sclipitoare în jurul taliei, şi barbă ţepoasă, portocalie care-i ajungea până la piept; pe cap purta ramuri, prinse de coroană cu o bandă de piele. Ne-a privit doar o clipă, înainte de a se strecura înapoi în întuneric. În tot acest timp nu am auzit nimic, niciun zgomot de apropiere, niciun zgomot de plecare.

Ne-am potolit curând fugind înapoi spre casă. Până la urmă Christian decisese că trebuie să fi fost bătrânul Alphonse, jucându-ne vreo festă. Dar când i-am povestit tatălui nostru ce văzusem, acesta a reacţionat aproape furios (chiar dacă Christian şi-l aminteşte ca fiind tulburat) pentru că noi ne apropiasem de iazul interzis. Tata a fost cel care s-a referit la adresa arătării cu termenul de „Rămurosu" şi curând după ce-am vorbit cu el a dispărut în codru pentru aproape două săptămâni.

— Atunci a fost când s-a întors rănit, ţi-aduci aminte?

Ajunsesem în dreptul terenului din jurul lui Oak Lodge şi Christian îmi ţinu poarta deschisă în timp ce mă întreba.

— Rana de săgeată. Săgeata ţigănească. Doamne, cumplită zi a fost aceea.

— Prima din atâtea.

Am observat că mare parte din iederă fusese curăţată de pe zidurile casei; acum era o clădire mică, cenuşie, cu ferestrele fără perdele răsărind dintre cărămizile închise la culoare, acoperişul de ţiglă, cu cele trei coşuri de fum înalte, ascuns parţial de crengile unui fag mare şi bătrân. Ograda şi grădinile erau neîngrijite şi în dezordine, coteţele goale ale pasărilor şi adăposturile animalelor dărăpănate şi în paragină. Christian într-adevăr lăsase ferma să se ducă de râpă. Dar când am trecut pragul casei, am avut impresia că parcă n-aş fi fost plecat deloc. Casa mirosea a mâncare râncedă şi a clor; aproape că puteam vedea figura uscăţivă a mamei mele, făcând treabă de zor la imensa masă de pin din bucătărie, pisici întinzându-se pe lângă ea pe podeaua de cărămidă roşie. Christian devenise din nou încordat, uitându-se la mine cu acel soi de neastâmpăr care îi trăda tensiunea nervoasă. Mi-am închipuit că încă nu era sigur dacă să fie bucuros sau supărat că venisem aşa, dintr-odată, acasă. Pentru o clipă m-am simţit ca un intrus.

— Ce-ar fi să despachetezi şi să te înviorezi un pic cu apă? zise el. Poţi să foloseşti vechea ta cameră. Mă aştept să fie cam închis aerul

acolo, dar se aerisește repede. Pe urmă coboară și o să luăm o gustare târzie. Avem tot timpul să stăm la taclale, îndată ce am ajuns la ceai.

Zâmbi, și mi-am spus că asta se voia o ușoară încercare de umor. Dar îi trecu repede, uitându-se țintă la mine cu o privire grea și rece:

— Pentru că dacă ai de gând să stai acasă pentru un timp, atunci ar fi mai bine să știi ce se întâmplă pe aici. Nu vreau să te amesteci în asta, Steve, sau în ceea ce fac.

— Nu m-aș amesteca în viața ta, Chris.

— Oare? Vom vedea. Nu neg faptul că sunt nervos că ești aici. Dar odată ce tot ești…

Vocea i se stinse, și pentru o secundă păru stânjenit.

— Lasă, discutăm mai târziu.

Cu toate că eram intrigat de ceea ce spusese Christian și îngrijorat de temerile lui față de mine, mi-am înfrânat curiozitatea și am petrecut o oră explorând casa din nou, de sus până jos, pe dinăuntru și pe dinafară, peste tot cu excepția biroului tatii a cărui contemplare mă făcea să mă înfior mai rău decât mă făcuse comportamentul lui Christian. Nimic nu se schimbase, doar că era neîngrijită și nelocuită. Christian angajase, cu normă redusă pe cineva pentru curățenie și gătit, un suflet bun dintr-un sat apropiat care venea pe bicicletă la Lodge în fiecare săptămână și pregătea o plăcintă sau tocană care să-i ajungă trei zile. Christian nu ducea lipsă de produse de fermă, încât rareori se obosea să-și folosească cartela. Părea să primească tot ceea ce avea nevoie, inclusiv zahăr și ceai, de la domeniul Knaresthorpe; cei de acolo fiind dintotdeauna buni cu familia noastră.

Camera mea era curățată de praf, dar cu aerul al naibii de îmbâcsit. Am deschis larg fereastra și m-am întins pe pat pentru câteva minute, lăsându-mi privirea să cutreiere pe cerul înnorat, de vară târzie, dincolo de crengile unduitoare ale fagului imens care creștea atât de aproape de Lodge. De mai multe ori, în anii dinaintea adolescenței, mă cățărasem de pe fereastră în copac și-mi făcusem un culcuș secret printre crengile groase; sub lumina lunii dârdâisem de fracă în izmene, ghemuit în acel loc tainic, închipuindu-mi întunecatele isprăvi ale făpturilor nopții de dedesubt.

Gustarea, la amiază, a fost un ospăț substanțial cu friptură rece

de porc şi de pasăre şi ouă fierte tari, în cantităţi pe care, după doi ani trăiţi în Franţa cu raţii stricte, nu credeam să le mai văd vreodată. Bineînţeles, mâncam din proviziile lui de hrană pe mai multe zile, dar asta părea să fie lipsit de importanţă pentru, Christian, care oricum doar ciugulea din mâncare.

După aceea, timp de câteva ore, am stat da vorbă, iar Christian s-a relaxat în mod vizibil, chiar dacă nu s-a referit deloc la Guiwenneth, sau la munca tatii, şi nici eu nu am adus deloc discuţia despre aceste subiecte. Eram întinşi amândoi în fotoliile inconfortabile ce aparţinuseră bunicilor noştri, înconjuraţi de amintiri îngălbenite de timp ale familiei noastre… fotografii, o zgomotoasă pendulă din lemn de trandafir, tablouri oribile din exotica Spanie, toate prinse în rame suflate cu imitaţie de aur, acum cu lemnul crăpat, şi toate atârnând greu, pe acelaşi tapet floral care acoperise zidurile sufrageriei şi cu o generaţie înaintea mea. Dar însemnau acasă, şi Christian însemna acasă, şi mirosul, şi lucrurile îngălbenite din jurul meu, toate însemnau pentru mine acasă. La două ore de la sosire am ştiut că trebuie să rămân. Nu atât pentru că aparţineam locului – chiar dacă în mod sigur aşa simţeam ci pur şi simplu pentru că locul îmi aparţinea, nu în sens mercantil, de proprietate, ci mai mult în felul în care casa şi pământul din jurul casei împărtăşeau o viaţă comună cu mine; eram parte cu toţii a aceleiaşi evoluţii; chiar şi în Franţa, chiar şi atât de departe precum Grecia, unde luptasem, nu fusesem separat de această evoluţie, ci doar mă îndepărtasem până ajunsesem la o extremă.

Când bătrâna pendulă greoaie, din lemn de trandafir, începu să huruie şi să ţăcăne, precedându-şi elaborata bătaie a orei cinci, Christian se ridică brusc din fotoliul său şi îşi zvârli ţigara pe jumătate fumată în şemineul gol.

— Hai să mergem în birou, spuse el.

M-am ridicat fără să zic nimic şi l-am urmat prin casă către camera mică unde lucrase tatăl nostru.

— Ţi-e frică de camera asta, nu-i aşa? mă întrebă, în timp ce deschise, uşa şi intră, îndreptându-se către biroul impozant de stejar şi scoţând dintr-unul dintre seratare o carte mare, legată în piele.

În pragul biroului am ezitat, privindu-l pe Christian, aproape nefiind în stare să îmi mişc picioarele ca să mă ducă în cameră. Am recunoscut cartea pe care o ţinea în mână, agenda de însemnări a

tatălui meu. Mi-am pipăit buzunarul de la spate, portofelul pe care îl ţineam acolo, şi m-am gândit la fragmentul din acea agendă care era ascuns înăuntrul pereţilor subţiri de piele. M-am întrebat dacă oare vreunul din ei, tata sau Christian, observase vreodată că lipseşte o pagină. Christian mă urmărea, ochii sclipindu-i de interes acum, mâinile tremurându-i când puse cartea pe birou.

— E mort, Steve. S-a dus din camera asta, din casă. Nu mai are de ce să-ţi mai fie frică acum.

— Oare?

Dar dintr-odată am găsit puterea să mă mişc, şi am păşit peste prag. În momentul în care am intrat în camera neaerisită m-am simţit copleşit total, adânc tulburat de răceala locului, de atmosfera dezolantă, stătută, care impregna zidurile, covoarele şi ferestrele. Mirosea uşor a piele, aici, şi, de asemenea, a praf, doar cu o vagă urmă de lustru, ca şi cum Christian ar fi făcut un efort simbolic de a păstra curată această cameră sufocantă. Nu era o cameră ticsită, nu era o bibliotecă aşa cum poate tatăl meu şi-ar fi dorit să fie. Se aflau aici cărţi de zoologie şi botanică, de istorie şi arheologie, dar nu erau copii rare, ci doar cele mai ieftine exemplare pe care le putuse găsi la momentul respectiv. Se aflau mai multe volume broşate decât din cele cu coperţile tari şi lucrătura aleasă, în care erau legate însemnările sale, împreună cu biroul lăcuit puternic, emanau un aer de eleganţă victoriană care contrasta cu, de altfel, sărăcăcioasa încăpere.

Pe pereţi, între dulapurile cu cărţi, se aflau expuse în panouri cu geamuri, exemplarele culese de el, bucăţi de lemn, colecţii de frunze, crochiuri rudimentare de animale şi plante făcute în primii ani ai fascinaţiei sale faţă de pădure.

Şi aproape ascunsă printre dulapuri şi rafturi se găsea săgeata care îl lovise în urmă cu cincisprezece ani, cu penele răsucite şi inutile, coada ruptă lipită la loc, vârful de fier mâncat de rugină, dar cu toate astea încă arătând a armă mortală.

Am rămas câteva secunde cu privirea lipită de acea săgeată, retrăind agonia bătrânului şi lacrimile pe care Christian şi cu mine le vărsasem pentru el pe când îl căram din pădure, în după-amiaza aceea rece de toamnă, convinşi că va muri.

Ce repede se schimbaseră lucrurile după acest incident straniu şi niciodată pe de-a-ntregul explicat. Dacă săgeata mă lega de o zi mai

de demult, când încă mai rămăsese o oarecare aparenţă de preocupare şi de dragoste în mintea tatălui meu, restul biroului nu radia decât răceală.

Parcă îi vedeam figura cenuşie, aplecat asupra biroului scriind cu furie. Îi auzeam respiraţia chinuită, boala de plămâni care până la urmă l-a băgat în mormânt; îl auzeam cum îşi ţine răsuflarea, sunetul articulat de iritare când îşi dădea seama de prezenţa mea şi mă îndepărta cu un gest pe jumătate enervat, ca şi cum i-ar fi părut rău până şi de acea secundă de acceptare.

Cât de mult semăna Christian cu el acum, stând în picioare acolo, cu hainele tot într-o neorânduială şi tras la faţă, dar totuşi având o expresie de absolută încredere în sine, cu mâinile în buzunarele flanelului, cu umerii lăsaţi, tremurând vizibil din tot corpul.

Aşteptase liniştit cât timp mă acomodasem cu camera şi-mi lăsasem amintirile şi atmosfera să mă învăluie. Când am păşit spre birou, întors cu mintea din trecut, îmi spusese:

— Steve, ar trebui să citeşti însemnările. Or să-ţi lămurească o mulţime de lucruri şi or să te şi ajute să înţelegi cu ce mă ocup.

Am întors, agenda de însemnări către mine, parcurgând scrisul de mână, lăbărţat şi neîngrijit, desluşind cuvinte şi fraze, străbătând cu privirea anii vieţii tatălui meu în doar câteva secunde. Cuvintele erau la fel de fără sens, peste tot, ca şi acelea din foaia mea furată. Citindu-le, mi-a revenit amintirea furiei şi a primejdiei, şi a fricii. Viaţa din însemnări îmi slujise drept sprijin sufletesc de-a lungul a aproape un an de război şi ajunsese să reprezinte ceva în afara propriului lor conţinut. Nu mă trăgea inima să destram această puternică legătură cu trecutul.

— Am de gând să le citesc, Chris. De la început până la sfârşit, îţi promit. Dar mai încolo, nu acum.

Am închis cartea, băgând de seamă pe când făceam asta, că mâinile îmi sunt umede şi reci şi că tremură. Nu eram încă pregătit să fiu din nou atât de aproape de tatăl meu şi Christian a observat lucrul acesta şi l-a acceptat.

* * *

Discuţia se stinse destul de devreme în acea noapte, pe măsură ce mi se scurgeau puterile şi oboseala pricinuită de lunga călătorie se făcea tot mai simţită… Christian urcă împreună cu mine şi se opri în

dreptul uşii camerei mele, privindu-mă cum dau cuvertura la o parte şi cum mă învârt de colo până colo, culegând fragmente şi bucăţi din viaţa mea de altă dată, râzând, dând din cap şi încercând să stârnesc o ostenită nostalgie de ultim moment.

— Îţi aduci aminte cum ne făceam culcuş în fag? l-am întrebat, privind cenuşiul crengilor şi al frunzelor profilat pe cerul de seară încă luminat.

— Da, zise Christian cu un zâmbet. Da, mi-aduc aminte bine de tot.

Dar până şi tonul îmi era obosit şi Christian îşi dădu seama de asta şi spuse:

— Somn uşor bătrâne. Ne vedem mâine dimineaţă.

Dacă am dormit cât de cât, a fost doar pentru două sau trei ore după ce am pus capul pe pernă. M-am trezit brusc şi cu mintea limpede în puterea nopţii, să fi fost două sau trei dimineaţa; acum cerul era foarte întunecat şi afară vântul bătea zdravăn. Am rămas întins în pat şi mă uitam pe fereastră, minunându-mă cât de odihnit îmi simţeam corpul, cât de vioi. La parter se auzea mişcare şi am bănuit că era Christian care făcea curăţenie, mergând agitat prin casă, încercând să se obişnuiască cu ideea venirii mele.

Cearşafurile miroseau a naftalină şi a bumbac vechi; patul metalic scârţâia când mă mişcam în el, iar când stăteam liniştit, întreagă cameră pocnea şi foşnea, ca şi cum s-ar învăţa cu prezenţa unei persoane după atâţia ani. Am rămas treaz, întins în pat, pentru mult timp, dar trebuie că m-a furat somnul din nou înaintea primei gene de lumină, pentru că dintr-odată Christian era aplecat deasupra mea, scuturându-mă uşor de umăr.

Am tresărit speriat, m-am trezit imediat şi m-am ridicat în coate, uitându-mă de jur-împrejur. Răsăreau zorile.

— Ce e, Chris?

— Trebuie să plec, bătrâne. Îmi pare rău, dar trebuie.

Mi-am dat seama că purta o pelerină grea, impermeabilă şi că avea în picioare bocanci cu talpă groasă.

— Să pleci? Ce vrei să spui cu plecatul ăsta?

— Îmi pare rău, Steve. N-am ce face.

Vorbea încet, ca şi cum ar mai fi fost cineva în casă care ar fi putut fi trezit de nişte voci mai puternice. Părea mai tras la faţă ca

niciodată, în lumina aceea palidă, iar ochii fi erau îngustaţi, cred că de durere sau de grijă.

— Trebuie să plec undeva pentru câteva zile. O să fie totul în regulă cu tine. Ţi-am lăsat jos o listă cu instrucţiuni, de unde să iei pâinea, ouăle, chestii de-astea. Sunt sigur c-o să fii în stare să foloseşti cartela mea până soseşte a ta. N-o să stau mult, doar câteva zile. Îţi promit eu…

Se ridică de pe vine şi ieşi pe uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, unde te duci?

— Înăuntru, a fost tot ceea ce a spus înainte de a-l auzi tropăind greoi pe scări în jos.

Am rămas nemişcat pentru câteva clipe, încercând să-mi adun gândurile, pe urmă m-am sculat, mi-am pus halatul pe mine şi m-am dus după el jos, la bucătărie. Ieşise deja din casă. Am urcat înapoi la fereastra din capul scărilor şi l-am văzut dând colţul curţii şi îndreptându-se repede către cărarea de sud. Purta o pălărie cu boruri mari şi ţinea în mâna un băţ lung, negru; în spinare avea un mic rucsac, atârnându-i inconfortabil de un umăr.

— Unde înăuntru, Chris? am spus către silueta care dispărea, eu rămânând cu privirea după el mult timp după ce îmi pierise din faţa ochilor.

— Ce e în capul ăla al tău? am întrebat intrând în dormitorul lui gol, pe când rătăceam fără odihnă prin casă; după judecata mea, Guiwenneth era, pierderea ei, plecarea ei… cât de puţine concluzii se puteau trage din cuvintele „s-a dus”. Şi de-a lungul întregii seri de dinainte, cât vorbisem de una, de alta, nu adusese deloc discuţia despre fată. Mă întorsesem acasă în Anglia sperând să găsesc o tânără pereche fericită, găsisem în schimb un frate chinuit de fantomele trecutului şi ofilindu-se văzând cu ochii, trăind în umbra căminului abandonat al familiei noastre.

Până după-amiază mă resemnasem cu ideea unei perioade de trai solitar, căci oriunde ar fi plecat Christian (şi cam bănuiam unde), lăsase clar să se înţeleagă că va fi plecat pentru ceva timp. Era o grămadă de treabă de făcut prin casă şi prin curte şi se părea că nu există o altă cale mai bună ca să îmi petrec timpul decât a începe să reclădesc individualitatea casei. Am făcut o listă de reparaţii esenţiale şi ziua următoare am mers pe jos până în cel mai apropiat oraş ca să

comand ce materiale puteam, mai ales lemn şi vopsea, pe care le-am găsit în cantităţi convenabile.

Am reînnoit legătura cu familia Knaresthorpe şi cu multe din familiile din împrejurimi cu care fusesem cândva prieten. Am pus capăt serviciilor bucătăresei care venea din când în când; îmi puteam purta destul de bine şi singur de grijă. Şi m-am dus la cimitir; o singură vizită scurtă, încheiată repede şi cu răceală.

Luna lui august se duse preschimbându-se în septembrie, seara simţeam clar răceala din aer, la fel şi dimineaţa devreme. Îmi plăcea perioada asta a anului, trecerea de la vară la toamnă, chiar dacă era asociată cu începerea şcolii după o lungă vacanţă, iar asta nu era o amintire de care să mă bucur. Curând m-am obişnuit să stau de unul singur în casă şi, chiar dacă făceam lungi plimbări în jurul întinselor păduri, veghind drumul şi cărarea de pe lângă calea ferată, în aşteptarea întoarcerii lui Christian, către sfârşitul primei săptămâni de stat acasă încetasem să mai fiu îngrijorat din cauza lui şi mă stabilisem confortabil într-un program zilnic de construit prin curte, de vopsit lemnăria exterioară a casei ca să reziste vicisitudinilor iernii şi de săpat în grădina mare şi neîngrijită.

S-a întâmplat în seara celei de-a unsprezecea zile de când eram acasă ca această rutină casnică să fie tulbură de o împrejurare de o asemenea ciudăţenie, încât după aceea nu am putut să dorm, tot gândindu-mă la ea.

Fusesem în oraş, la Hobbhurst, aproape toată după-amiaza, iar după o masă frugală de seară stăteam şi citeam ziarul; în jur de ora nouă, pe când începeam să mă simt în formă pentru o hoinăreala înainte de culcare, mi s-a părut că aud un câine, nu atât lătrând cât urlând. Primul meu gând a fost că se întorsese Christian, al doilea că nu era niciun fel de câine prin împrejurimi.

Am ieşit în curte; amurgul se stinsese dar încă mai era lumină, chiar dacă pădurea de stejar se topea într-o obscuritate gri-verzuie. Am strigat după Christian, dar nu-mi răspunse nimeni. Am dat să mă întorc la ziarul meu, când un om se ivi din pădurea îndepărtată şi se îndreptă cu paşi repezi către mine, ţinând într-o lesă de piele cel mai mare dulău pe care-l văzusem vreodată.

La poarta curţii noastre se opri şi câinele începu să mârâie; îşi puse labele din faţă pe gard, ridicându-se aproape până la înălţimea

stăpânului său. Dintr-odată am devenit tensionat, concentrându-mi atenţia asupra botului căscat al fiarei, din care ieşea o respiraţie sacadată şi a ciudatului bărbat care o ţinea în lesă.

Era dificil să-ţi dai seama cum arată, căci faţa îi era vopsită în nuanţe întunecate, iar mustaţa îi cădea mult sub bărbie; părul îi acoperea într-un strat gros scalpul; purta o cămaşă de lână închisă la culoare, cu o vestă de piele pe deasupra şi pantaloni în carouri, strânşi pe picior, pare îi veneau doar până sub genunchi. Când a intrat cu prudenţă pe poartă, i-am putut vedea sandalele butucănoase. Pe umăr purta un arc cioplit grosolan şi un snop de săgeţi, legate laolaltă cu o simplă curea, erau prinse de centură. La fel ca şi Christian, purta un toiag.

Ezită după ce trecu de poartă, privindu-mă. Lângă el, dulăul nu-şi găsea astâmpăr, lingându-se pe bot şi mârâind încetişor. Nu mai văzusem niciodată un câine ca acela, cu blana aspră şi închisă la culoare, cu faţa îngustă şi ascuţită de ciobănesc alsacian, dar cu trupul – după cum mi s-a părut mie – de urs; doar că avea picioare lungi şi subţiri, de animal de hăituială şi de vânătoare.

Bărbatul îmi vorbi dar, deşi cuvintele îmi sunau familiar, nu aveau niciun înţeles pentru mine. Nu ştiam ce să fac, aşa că am scuturat din cap şi am spus că nu înţeleg. Bărbatul ezită doar o clipă înainte de a repeta ceea ce zisese, de data aceasta cu o nuanţă limpede de mânie în glas. Şi începu să se îndrepte către mine, trăgând zdravăn de dulău pentru a-l împiedica să scape din lesă. Lumina se scurgea încet de pe cer iar omul, mi se părea că pe măsură ce se apropie creşte în înălţime în înserarea cenuşie. Fiara mă privea cu ochi flămânzi.

— Ce vrei? l-am întrebat, încercând să rostesc cuvintele cu o voce hotărâtă, când, de fapt, mai degrabă aş fi fugit înăuntru, în casă.

Bărbatul era la zece paşi depărtare de mine. Se opri, vorbi din nou şi de data aceasta făcu mişcări ca şi cum ar fi mâncat cu mâna în care ţinea toiagul. Atunci am înţeles. Am încuviinţat din cap cu putere.

— Aşteaptă aici, i-am spus, şi m-am întors în casă să aduc halca de friptură rece de porc ce ar fi trebuit să-mi ajungă patru zile. Nu era multă, dar părea un gest ospitalier. Am luat-o pe asta, jumătate de pâine neagră şi un ulcior cu bere şi le-am dus în curte. Străinul stătea pe vine acum, cu dulăul întins lângă el, însă fără prea multă tragere de inimă, după cum mi s-a părut mie. Atunci când am încercat să mă

apropii de ei, câinele mârâi la mine cu o asemenea violenţă încât mi-a sărit inima din loc şi aproape că m-a făcut să scap mâncarea din mână. Bărbatul ţipă la animal, apoi îmi zise ceva. Am aşezat mâncarea în locul în care stăteam şi m-am dat înapoi. Înfricoşătoarea pereche se apropie şi se lăsă din nou în jos să mănânce. Când a ridicat bucata de carne i-am văzut cicatricile de pe braţ, brăzdând de-a lungul şi de-a latul muşchii proeminenţi. L-am şi mirosit, un miros tare, rânced, de transpiraţie şi de urină, amestecat cu izul fetid de carne în descompunere. Aproape să îmi vină să vărs, dar m-am abţinut bine, privindu-l cum sfâşia carnea de porc cu dinţii, înghiţind mult şi repede. Dulăul mă urmărea.

După câteva minute bărbatul se opri din mâncat se uită la mine şi cu privirea aţintită asupra mea, aproape provocându-mă să reacţionez, dădu restul de carne câinelui, care mârâi puternic şi îşi înfipse colţii în halcă. Dulăul mestecă, sparse în dinţi şi înfulecă întreaga bucată de friptură de porc în mai puţin de patru minute, în timp ce străinul bău precaut şi aparent fără prea mare plăcere – berea şi mestecă o înghiţitură mare de pâine.

Până la urmă acest bizar ospăţ luă sfârşit. Bărbatul se ridică în picioare şi cu o lovitură dădu la o parte dulăul din locul în care lingea cu zgomot pământul. Spuse un cuvânt pe care intuitiv l-am recunoscut ca fiind „Îţi mulţumesc”. Era pe punctul de a se întoarce cu spatele când dulăul adulmecă ceva. Lăsă să-i scape un vaiet ascuţit, urmat de un lătrat răguşit, şi se smulse din strânsoarea stăpânului său, luând-o la fugă prin curte către un anume loc dintre coteţele dărăpănate ale găinilor. Aici amuşină şi scurmă până când stăpânul îl ajunse din urmă, îi înşfăcă de cureaua de piele şi îl certă, furios şi îndelung. Dulăul fioros porni împreună cu el, dând energic din labe, către negura de dincolo de curte. Ultima dată când i-am zărit alergau cu toată viteza pe la marginea codrului, îndreptându-se spre terenurile cultivate din jurul satului Grimley.

Dimineaţa, locul în care stătuseră bărbatul şi animalul *încă* mai mirosea urât. Am dat repede ocol acelei zone, îndreptându-mă spre pădure, unde am găsit locul prin care ciudaţii musafiri ieşiseră dintre copaci; era tăvălit şi călcat în picioare, am urmat cale de câţiva metri, prin umbra codrului, drumul pe unde trecuseră, înainte de a mă opri şi de a mă întoarce înapoi.

De unde Dumnezeu veniseră oare? Avusese războiul un asemenea efect asupra oamenilor din Anglia încât unii să se întoarcă la sălbăticie, folosind arcul şi săgeţile şi câinele de vânătoare pentru a supravieţui?

Doar spre amiază mi-a trecut prin minte să mă uit între coteţele de păsări, la solul atât de adânc scurmat în acel scurt moment în care fusese râcâit. Oare ce adulmecase animalul, m-am întrebat eu şi dintr-odată un fior rece îmi strânse inima. Am plecat de acolo în fugă, nefiind dornic, pe moment, să îmi adeveresc temerile cele mai întunecate.

Nu pot să spun cum de am ştiut; intuiţia, sau poate ceva pe care subconştientul meu îl detectase în cuvintele şi în comportamentul lui Christian de acum o săptămână şi ceva, pe durata scurtei noastre întâlniri. În orice caz, târziu, în după-amiaza aceleiaşi zile m-am dus cu un hârleţ la coteţe, după câteva minute de săpat intuiţia mea s-a dovedit a fi fost corectă.

Mi-a luat o jumătate de oră de stat pe treptele intrării din spate a casei, privind ţintă în capătul celălalt al curţii la mormânt, pentru a găsi curajul să dezgrop în întregime corpul femeii. Mă simţeam ameţit, mi-era un pic rău, dar mai ales tremuram; un tremur de nestăpânit al mâinilor şi ai picioarelor, atât de puternic încât de-abia am reuşit să îmi pun o pereche de mănuşi. Dar până la urmă am îngenuncheat lângă groapă şi am scuturat restul de pământ de pe corpul fetei.

Christian o îngropase la un metru adâncime, cu faţa în jos; avea părul lung şi roşcat; trupul încă mai era îmbrăcat într-un ciudat veşmânt verde, o tunică croită simplu, prinsă în părţi cu şireturi şi care, chiar dacă acum era ridicată până aproape de talie, i-ar fi ajuns până în dreptul gambelor. Împreună cu ea era îngropat şi un toiag, l-am întors capul ţinându-mi respiraţia din cauza mirosului aproape insuportabil de putreziciune şi cu puţin efort m-am putut uita la faţa ei veştejită. Am văzut şi cum murise, căci vârful şi ciotul unei săgeţi încă se aflau înfipte într-unul din ochii ei. Să fi încercat Christian să o smulgă şi să nu fi reuşit decât să o rupă? Rămăsese îndeajuns de mult din coada săgeţii încât să observ că avea aceleaşi semne scrijelite ca şi săgeata din biroul tatălui meu.

Sărmana Guiwenneth, mă gândi eu, şi am lăsat cadavrul înapoi în locui de odihnă. Am tras pământul afânat la loc. Când am ajuns în

casă eram acoperit de o sudoare rece şi nu încăpea îndoială că eram pe punctul de a mă îmbolnăvi rău de tot.

* * *

Două zile mai târziu, când am coborât dimineaţa am găsit bucătăria plină de hainele şi lucrurile lui Christian împrăştiate peste tot, podeaua acoperită de noroi şi de resturi de frunze, întreaga cameră mirosind neplăcut. Am urcat încet la etaj până la camera lui şi am rămas privindu-i trupul pe jumătate gol; era culcat pe burtă în pat, cu faţa întoarsă spre mine, dormind zgomotos, şi am bănuit că doarme pentru toată săptămâna. Starea în care îi era corpul, însă, mi-a dat motiv de îngrijorare. Era zgâriat şi plin de cicatrici de la gât până la glezne, şi murdar, şi mirosea extrem de urât. Părul îi era încâlcit de mizerie. Şi totuşi era ceva cu el, părea călit şi puternic, o vizibilă schimbare faţă de acel tânăr supt la faţă, cam scheletic, care mă întâmpinase cu două săptămâni înainte.

Dormi aproape toată ziua, apărând la şase seara, îmbrăcat într-o cămaşă gri largă şi în pantaloni de flanelă, găuriţi chiar deasupra genunchilor. De voie, de nevoie, se spălase pe faţă, dar încă duhnea a sudoare şi a vegetaţie, ca şi cum şi-ar fi petrecut zilele în care fusese plecat îngropat în compost.

I-am dat să mănânce şi cât am stat să mă uit la el a băut o oală întreagă de ceai. Îmi arunca tot timpul căutături piezişe, priviri scurte pline de suspiciune, ca şi cum s-ar fi temut de cine ştie ce mişcare bruscă sau de vreun atac prin surpriză asupra sa. Aproape că era un alt om.

— Unde ai fost Chris? l-am întrebat eu după un timp şi nu m-am mirat deloc când răspunse:

— În codru bătrâne. Hăt departe-n codru.

Înghesui şi mai multă mâncare în gură şi mestecă zgomotos. În clipa în care înghiţi găsi timp să spună:

— Mă simt trăsnet. Zgâriat şi julit în nenorociţii ăia de rugi, dar trăsnet.

În codru. Hăt departe în codru. Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcuse oare pe-acolo? Cum îl urmăream hăpăind mâncarea cu înghiţituri de lup, l-am văzut din nou pe străin, ghemuit pe vine, ca un animal, în curtea mea, mestecând carnea ca şi cum ar fi fost cine ştie ce sălbăticiune. Christian îmi aducea aminte de acel om. Plutea în jurul lui

acelaşi aer de primitiv.

— Cam ai al naibii nevoie de o baie, i-am spus, iar el rânjii şi scoase un sunet de afirmaţie.

— Ce-ai făcut Chris? În codru. Ai fost cu cortul?

Înghiţi cu zgomot şi bău o jumătate de cană de ceai înainte de a scutura din cap.

— Am pus cortul acolo, dar am tot căutat, mergând cât am putut de adânc. Dar încă n-am reuşit să trec dincolo… se opri şi se uită la mine cu o privire interogativă în ochi.

— Ai citit în agenda de însemnări a bătrânului?

I-am răspuns că nu. De fapt, fusesem atât de surprins de plecarea lui bruscă şi atât de hotărât să pun cât de cât casa pe picioare, că uitasem de tot de însemnările tatii despre munca sa. Şi chiar cum i-am răspuns m-am şi întrebat dacă nu cumva adevărul în această privinţă era că îmi scosesem din minte pe tata, munca lui şi însemnările, cât mai mult cu putinţă, ca şi cum ar fi fost nişte fantome a căror vizită mi-ar fi slăbit fermitatea hotărârii de a merge înainte.

Christian se şterse la gură cu mâna şi rămase cu privirea aţintită în farfuria goală. Deodată se mirosi şi râse.

— Pe toţi zeii, chiar că put. Mai bine mi-ai pune la încălzit nişte apă, Steve. Mă spăl chiar acum.

Dar nu m-am mişcat. În loc de asta m-am uitat lung la el, peste masa de lemn; îmi surprinse privirea şi se încruntă.

— Ce e? La ce te gândeşti?

— Am găsit-o Chris. I-am găsit corpul. Guiwenneth. Am găsit-o unde ai îngropat-o.

Nu ştiu la ce reacţie mă aşteptam de la Christian. Furie, poate, sau panică, sau o izbudnire bruscă de explicaţii bâlbâite. Speram cumva că va fi nedumerit, că poate cadavrul din curte se va dovedi a nu reprezenta rămăşiţele pământeşti ale stoţiei sale şi că el nu avea niciun amestec în această înmormântare. Dar Christian avea cunoştinţă de corp. Se uită la mine cu o privire lipsită de expresie şi o tăcere grea, istovitoare, mă făcu să mă simt stânjenit.

Mi-am dat seama dintr-odată că Christian plângea, privirea sa nedezlipindu-se de a mea, însă umedă, acum, de potopul de lacrimi ce-i brăzda jegul care îi mai rămăsese pe faţă. Şi totuşi nu scotea niciun sunet, iar faţa nu îşi schimbă deloc expresia de contemplare liniştită,

aproape oarbă.

— Cine a doborât-o, Chris? l-am întrebat eu domol. Tu?

— Nu eu, zise el şi la aceste cuvinte lacrimile i se opriră şi îşi lăsă privirea în jos, pe masă.

— A fost doborâtă de un mitago. Nu am putut să fac nimic.

Mitago? Înţelesul îmi era străin, chiar dacă am recunoscut cuvântul din fragmentul rupt din jurnalul tatălui meu pe care îl purtam cu mine. L-am întrebat ce este aceea şi Chris se ridică de la masă, însă sprijinindu-se cu mâinile de ea în timp ce mă privea.

— Un mitago, repetă el. Încă se mai găsesc prin codru… acolo se află toate. Acolo am fost, căutându-le. Am încercat să o salvez, Steve. Trăia când am găsit-o şi ar fi putut să rămână în viaţă, dar am scos-o din codru… într-un fel, eu am omorât-o. Am îndepărtat-o de vârtej şi a murit repede de tot: Atunci am intrat în panică. Nu ştiam ce să fac. Am îngropat-o pentru că mi s-a părut soluţia cea mai simplă…

— Ai anunţat poliţia? Le-ai spus de moartea ei?

Christian rânji, dar fără nicio urmă de umor macabru. Era un rânjet cu înţeles, un ecou al vreunui anume secret pe care nu-l destăinuise încă; şi totuşi rânjetul nu era decât un mijloc de apărare, căci se stinse repede.

— Nu era nevoie, Steve… poliţia nu ar fi fost interesată.

M-am ridicat furios de la masă. Aveam impresia că Christian se comportase cu o înfricoşătoare iresponsabilitate.

— Familia ei, Chris… părinţii ei! Au dreptul să ştie.

Şi Christian râse.

Am simţit cum mi se urcă sângele la cap.

— Nu văd niciun motiv de râs în asta.

Îşi reveni imediat, privindu-mă aproape ruşinat.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze. Nu înţelegi deşi e timpul să înţelegi. Steve, nu avea părinţi pentru că nu trăia cu adevărat. A fost în viaţă de o mie de ori şi n-a fost niciodată în viaţă. Dar încă sunt îndrăgostit de ea… şi o voi găsi din nou în codru; se află pe undeva pe acolo, prin năuntru…

Să fi înnebunit? Cuvintele sale erau bolboroseala necugetată a unui dement şi totuşi ceva în ochii lui, ceva în purtarea lui, îmi spunea că nu era atât demenţă cât obsesie. Dar obsesie pentru ce?

— Trebuie să citeşti însemnările bătrânului, Steve. Nu mai

amâna deloc. Ele o să-ţi istorisească despre codru, despre ceea ce se întâmplă acolo. Vorbesc serios. Nu sunt nici nebun, nici lipsit de inimă. Sunt doar încolţit şi înainte să plec din nou aş vrea să ştii de ce şi cum şi unde mă duc. Cine ştie? Citeşte cartea. Şi pe urmă stăm de vorbă. Şi când vei şti ce a reuşit să facă scumpul nostru tată răposat, atunci mă tem că va trebui să-mi iau din nou rămas bun de la tine.

* * *

Există o însemnare în agenda tatălui meu care pare să marcheze un moment crucial în viaţa şi activitatea sa de cercetare. Este o însemnare mai lungă decât celelalte din acea perioadă şi urmează unei întreruperi de şapte luni a notelor din jurnal. Deşi însemnările sale sunt detaliate, nu se poate spune despre el că făcuse o pasiune din ţinerea unui jurnal, iar stilul variază de la notiţe telegrafice până la descrieri fluente.

(Am descoperit, de asemenea, că el însuşi rupsese multe pagini din cartea cea groasă, ascunzând astfel întru totul mica mea crimă. Christian nu remarcase niciodată că lipsea o pagină). În linii mari, se pare că folosise agenda şi orele liniştite în care nota în ea, drept o cale de conversaţie cu sine însuşi – un mijloc de limpezire a propriilor sale gânduri.

Însemnarea cu pricina e datată septembrie 1933 şi a fost scrisă la scurt timp după întâlnirea noastră cu Rămurosu. După ce am citit prima oară însemnarea, m-am întors înapoi cu gândul la acel an şi mi-am dat seama că avusesem doar nouă ani.

* * *

Wynne-Jones a sosit în zori. Ne-am plimbat împreună de-a lungul cărării de sud, controlând scurgerile de flux în căutare de semne de activitate mitago. Înapoi acasă la scurt timp după – nimeni prin preajmă, ceea ce se potrivea cu starea mea de spirit. O zi răcoroasă, uscată de toamnă. Ca şi anul trecut, imaginile Urscumugului sunt cele mai puternice când se schimbă anotimpul. Probabil că simte toamna, ofilirea vegetaţiei. Se apropie şi codrul de stejar îi şopteşte. Trebuie că e aproape de geneză. Wynne-Jones consideră că e nevoie de o nouă perioadă de izolare şi asta trebuie făcut. Jennifer deja îngrijorată şi înnebunită de absenţele mele. Mă simt neajutorat – n-am cum să vorbesc cu ea. Trebuie să fac ceea ce e de făcut.

Ieri băieţii l-au zărit pe Rămurosu.

Îl credeam resorbit – în mod clar rezonanţa e mai puternică decât crezusem noi. Pare să frecventeze marginea codrului, ceea ce e de aşteptat. L-am văzut pe cărare de mai multe ori, dar de vreun an de zile nu. Persistenţa mă îngrijorează. Amândoi băieţii în mod clar tulburaţi de apariţie; Christian mai puţin emoţional. Bănuiesc că nu a însemnat mare lucru pentru el, un braconier poate, sau vreun localnic luând-o pe scurtătură spre Grimley. Wynnie-Jones propune să mergem înapoi în pădure şi să-l chemăm pe Rămurosu în adânc, poate în luminişul de pe coama dealului unde ar putea să rămână în puternicul vârtej de stejari şi până la urmă să se stingă. Dar eu ştiu că pătrunderea în adâncul codrului va necesita mai mult decât o absenţă de o săptămână, şi sărmana Jennifer e deja adânc deprimată de comportamentul meu. Nu pot să-i explic, cu toate că tare aş vrea. Nu doresc copiii implicaţi în asta, mă îngrijorează că până acum au văzut de două ori un mitago. Am inventat creaturi magice ale pădurii – poveşti pentru ei. Sper că vor asocia ceea ce văd cu roadele propriei lor imaginaţii. Dar trebuie să fiu atent. Până când se rezolvă totul, până când mitagoul Urscumug se formează, nu trebuie să las pe nimeni în afară de Wynne-Jones să afle ce am descoperit. Esenţială deplinătatea reînvierii. Urscumugul este cel mai puternic deoarece el este cel de început. Ştiu sigur că pădurea de stejar îl va cuprinde, dar altora s-ar putea să le fie frică de puterea pe care în mod sigur vor fi în stare să o simtă şi să îi pună capăt de tot. Mi-e groază să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă aceste păduri ar fi distruse, şi totuşi ele nu pot supravieţui la nesfârşit.

Antrenamentul de astăzi cu Wynne-Jones: testul formal 26: III, hipnoză superficială, mediu de lumină verde. Pe măsură ce puntea frontală a atins şaizeci de volţi, în ciudă durerii fluxul care îmi traversa ţeasta a fost cel mai puternic din toate câte am cunoscut vreodată. Sunt perfect convins acum că fiecare jumătate de creier funcţionează pe o cale uşor diferită şi că acel potenţial mental ascuns se află localizat în partea dreaptă. A fost pierdut de atâta timp. Puntea Wynne-Jones permite o comuniune superficială între câmpurile din jurul fiecărei emisfere, iar zona premitagoului este în consecinţă sensibilizată. Dacă ar exista vreo cale oarecare de explorare a creierului viu, ca să descopăr exact unde se află amplasată această misterioasă prezenţă.

Formele mitagourilor mi se adună laolaltă în vederea periferică,

neîncetat. De ce niciodată în câmpul vizual principal? Aceste imagini ireale sunt simple reflecţii, la urma urmei. Silueta lui Hood era în mod subtil diferită: mai mult maro decât verde, cu faţa mai puţin prietenoasă, mai chinuită, mai suptă. Asta în mod sigur datorită faptului că imaginile mai vechi (chiar şi mitagoul Hood care de fapt s-a şi format în codru, acum doi ani) erau afectate de propriile-mi imagini, neclare, din copilărie, despre codrul cel verde şi despre vesela ceată de haiduci. Dar cum evocarea premitagoului este mai puternică, ajunge până la forma fundamentală, fără interferenţă. Forma Arthur era, de asemenea, mai reală şi am zărit diferite forme aparţinând ţinuturilor mlăştinoase din ultima parte a primului mileniu A.D. Wynne-Jones s-ar fi bucurat să cercetez aceşti eroi populari necunoscuţi, al căror nume nu era pomenit pe nicăieri, dar sunt nerăbdător să găsesc imaginea primară.

Urscumugul mi s-a format în minte în cea mai clară formă în care i-am văzut vreodată. Înfăţişarea lui te duce cu gândul la Rămurosu, dar este cu mult mai străvechi şi mai mare. Se împodobeşte cu lemne şi frunze, pe deasupra pieilor de animale. Faţa pare să-i fie unsă cu lut alb, formând o mască peste trăsăturile exagerate de dedesubt; dar este greu să îl vezi clar la faţă. O mască peste o mască? Părul lui e o grămadă de vârfuri băţoase şi ţepoase; crengi strâmbe de gherghin i se ridică din părul încâlcit, dându-i o înfăţişare cu totul bizară. Cred că poartă o lance, cu o lamă mare de piatră… o armă cu înfăţişare ameninţătoare, dar, repet, greu de văzut, totdeauna un pic în afara câmpului vizual focalizat. Este atât de veche această imagine primară, încât este pe cale dea se şterge din mintea umană şi, în orice caz, este atinsă de confuzie, de impunerea unor interpretări culturale mai târzii asupra înfăţişării sale… în mod particular un iz de epocă a bronzului, mai ales în ceea ce priveşte braţele (v. brăţările metalice răsucite specifice acestei perioade). Bănuiesc că legenda despre Urscumug a fost îndeajuns de puternică încât să străbată întregul neolitic şi să ajungă până al doilea mileniu B.C., sau poate chiar mai târziu. Wynne-Jones crede că Urscumug poate să preceadă chiar şi neoliticul.

Esenţial, acum, să petrec timp în pădure să-i permit vârtejului să interacţioneze şi să formeze mitagoul. Am de gând să plec de acasă în cursul săptămânii viitoare.

* * *

Fără să comentez pasajul ciudat şi încurcat pe care îl citisem, am dat paginile jurnalului şi am citit din însemnări pe sărite. Îmi aminteam limpede toamna aceea a anului 1933, perioada când tata şi-a umplut un rucsac mare şi a pornit să cutreiere codri, îndepărtându-se repede de ţipetele isterice ale mamei mele, avându-l alături pe foarte micul său prieten naturalist (un bărbat cu chip morocănos care nu suferea pe nimeni prin preajmă decât pe tatăl meu şi care părea să nu se simtă în largul lui în casă, atunci când venea în vizită). Mama nu a vorbit deloc tot restul zilei, şi n-a făcut altceva decât să stea în dormitorul ei şi să plângă din când în când. Christian şi cu mine eram atât de disperaţi din cauza purtării ei încât târziu în după-amiaza aceea am pătruns în codrul de stejar cât de adânc am avut îndrăzneala, strigându-l pe tata, ca până la urmă să ni se facă frică de tăcerea sumbră şi de sunetele puternice, neaşteptate care o tulburau. S-a întors după mai multe săptămâni, murdar, cu părul încâlcit şi puţind ca un vagabond, însemnarea din agenda sa, câteva zile mai târziu, este o scurtă şi amară relatare a eşecului. Nu se petrecuse nimic. Un singur paragraf cam incoerent mi-a atras atenţia.

* * *

Procesul mitogenetic este nu numai complex ci se şi desfăşoară cu greutate. Mintea nu îmi este calmă şi, precum mi-a explicat Wynnes Jones, se pare că judecata mea umană, grijile mele formează o adevărată barieră între cele două fluxuri de energie mito-poetică din cortexul meu – *forma* din creierul drept şi *realitatea* din cel stâng. Zona premitago nu este suficient îmbogăţită de către propria-mi forţă vitală pentru a interacţiona în vârtejul de stejar. De asemenea mă tem că dispariţia naturală a atâtor forme de viaţă din pădure afectează interfaţa. Mistreţii sunt acolo, sunt sigur de asta. Dar probabil că numărul de exemplare e hotărâtor. Îl estimez la cel mult patruzeci, deplasându-se în interiorul vârtejului mărginit de porţiunile de pădure de frasin ce pătrund în cercul de stejar. Nu se găsesc nici căprioare, nici lupi, chiar dacă cel mai important animal, iepurele, populează din abundenţă marginea codrului. Dar poate că absenţa atâtor vieţuitoare din cele care trăiau odinioară aici a dat peste cap echilibrul formulei. Şi totuşi, de-a lungul existenţei de început al acestor codri viaţa s-a tot schimbat. Către secolul al treisprezecelea se găseau multe forme de

viaţă botanică străine de matricea de linii ley2, în locuri în care mitagourile încă se mai formau. Forma oamenilor mitici se schimbă, se adaptează, şi formele mai târzii sunt cele care se generează cel mai uşor. Hood a apărut din nou – ca toate duhurile codrului, e o adevărată pacoste, şi de mai multe ori a pătruns în zona de creastă din jurul poienii de pe coama dealului. A tras în mine, şi asta începe să devină un motiv de adâncă îngrijorare! Dar nu pot să îmbogăţesc suficient vârtejul de stejar cu premitagoul lui Urscumug. Care e motivul? Probabil că amintirea este prea ştearsă acum, prea adânc îngropată în tăcutele zone ale creierului pentru a mai atinge copacii.

* * *

Christian mă văzu încruntându-mă pe măsură ce parcurgeam acest talmeş-balmeş de cuvinte şi de imagini. Hood? Robin Hood? Şi cineva – acest Hood – trăgând în tatăl meu în pădure? Mi-am aruncat privirea prin birou şi am văzut săgeata cu vârf de fier în lunga şi îngusta sa cutie de sticlă, pusă deasupra vitrinei cu fluturi de pădure. Christian dădea acum paginile agendei de însemnări, după ce îşi petrecu o bună bucată de timp, aproape o oră, urmărindu-mă în tăcere cum citeam. Stătea aplecat deasupra biroului; eu eram în fotoliul tatii.

— Ce-i cu toate astea, Chris? Sună de parcă ar fi încercat de fapt să creeze imitaţii după eroii din cărţile de poveşti.

— Nu imitaţii, Steve. Exemplare adevărate. Uite aici. Ultima bucăţică pe care o ai pentru moment de citit, şi pe urmă îţi explic totul în termeni profani.

Era o însemnare mai de pe la început, fără data anului, doar ziua şi luna, cu toate că era în mod clar dintr-unul din anii de dinaintea relatării din 1933.

* * *

Aceste vremuri deosebite eu le denumesc „interferenţe culturale”; ele formează zone, mărginite în spaţiu, bineînţeles, de către limitele ţării, dar mărginite de asemenea şi în timp, câţiva ani, în jur de un deceniu, când cele două culturi – cea a poporului cotropit şi a cotropitorului – sunt într-o stare de extremă suferinţă. Mitagourile provin din puterea urii, şi a fricii, şi se formează în ţinuturile

---

[2] ley (engl.) - teren acoperit în mod provizoriu de iarbă; v. şi nota de la sfârşitul nuvelei.

împădurite de unde ele pot ori să iasă – precum forma Arthur, sau Artorius, omul cu înfăţişarea de urs şi cu a sa calitate de conducător carismatic – ori să rămână în elementul lor natural, întemeind un focar ascuns de speranţă – forma Robin Hood, probabil Străjerul, şi bineînţeles forma-erou căreia îi spun Rămurosu, hărţuindu-i pe romani în atâtea locuri din ţară. Îmi închipui că sentimentele combinate ale celor două rase sunt cele ce scot la lumină mitagoul, dar acesta este în mod clar de partea acelei culturi ale cărei rădăcini sunt de mai mult timp stabilite în ceea ce consider că ar putea fi un soi de *matrice de linii ley*; astfel, Arthur se formează şi îi ajută pe britoni împotriva saxonilor, dar mai târziu Hood e creat pentru a-i ajuta pe saxoni împotriva cotropitorului normand.

* * *

M-am smuls din lectura cărţii, scuturând din cap. Exprimările te zăpăceau, erau năucitoare. Christian zâmbi ironic în timp ce luă agenda şi o cântări în mână.

— Ani întregi ai vieţii lui, Steve, dar grija sa de a ţine un jurnal amănunţit nu a fost într-atât de mare pe cât ar fi putut să fie. Nu nota nimic timp de ani de zile, apoi scria în fiecare zi timp de o lună.

— Am nevoie de ceva de băut. Şi câteva lămuriri.

Am păşit afară din birou, Christian ducând agenda. Când am trecut pe lângă săgeata înrămată m-am uitat îndeaproape la ea.

— Şi zice că adevăratul Robin Hood, cel real, a tras cu asta în el? Şi că a omorât-o şi pe Guiwenneth?

— Depinde, spuse Christian gânditor, de ceea ce înţelegi tu prin real. Hood a apărut în pădurea asta de stejar, şi poate că încă se mai află acolo. Eu cred că da. După cum ai observat în mod clar, acum patru luni se afla, când a doborât-o cu arcul pe Guiwenneth. Dar au fost mulţi Robin Hood, şi toţi erau la fel de reali sau de ireali ca şi ceilalţi, creaţi de către ţăranii saxoni de-a lungul perioadei de asuprire de către cotropitorul normand.

— Nu înţeleg deloc cum vine asta, Chris, dar ce e aia o „matrice de linii ley”? Ce e ăla un „vârtej de stejari”? Au oare vreun înţeles?

Pe măsură ce ne beam cu înghiţituri mici whisky-ul cu apă în salon, privind cum se lasă amurgul, curtea de dincolo de fereastră transformându-se într-un amestec de forme gri nedesluşite, Christian

îmi povesti cum un bărbat numit Alfred Watkins3 îl vizitase pe tatăl nostru cu diferite prilejuri şi îi arătase pe o hartă a ţării cum linii drepte uneau locuri înzestrate cu putere spirituală sau din vremuri străvechi – tumulturi, pietre şi biserici ţinând de trei culturi diferite. Aceste linii el le numea linii ley, şi credea că existau ca o formă de energie terestră care circulă pe sub pământ, dar care încercase să măsoare energia din solul de dedesubtul pădurii, dar fără succes.

Şi totuşi măsurase *ceva* în lăuntrurile codrului de stejar – o energie aflată în legătură cu întreaga viaţă ce pulsa acolo. Descoperise un vârtej în formă de spirală în jurul fiecărui copac, un soi de aură, şi aceste spirale mărgineau nu numai copaci, ci şi întregi pâlcuri de copaci, şi poieni. De-a lungul anilor a întocmit harta pădurii. Christian scoase la iveală această hartă a ţinutului împăturit, şi m-am uitat din nou la ea, dar dintr-o altă perspectivă, începând să înţeleg semnele făcute pe ea de către omul care îşi petrecuse atât de mult timp în teritoriile înfăţişate acolo. Se aflau însemnate cercuri în interiorul altor cercuri tăiate sau ocolite de către linii drepte, dintre care unele erau în legătură cu cele două cărări cărora noi le spuneam cărarea de sud şi cea adâncă. Literele CD din mijlocul întinselor pogoane de pădure se refereau clar la poiana din „coama dealului" care se afla acolo, un luminiş pe care nici Christian, nici eu nu fusesem vreodată în stare să-l găsim. Erau zone marcate drept „spirala de stejar", „zona de frasin uscat" şi „traversa oscilantă".

— Bătrânul credea că orice formă de viaţă este înconjurată de o aură energetică – pe un anume fel de lumină, poţi vedea aura umană drept o slabă licărire. În aceşti codri străvechi, codri *de pe vremea începuturilor*, aurele reunite formează ceva mult mai puternic, un soi de câmp creativ care poate interacţiona cu subconştientul nostru. Şi în acest subconştient purtăm noi ceea ce el denumeşte premitagoul – adică *mit mitago*, imaginea formei idealizate a unei creaturi mitice. Aceasta dobândeşte realitate într-un mediu natural, capătă făptură, carne, sânge, veşminte, şi – după cum ai văzut – arme.

Forma mitului idealizat, personajul eroic, se schimbă odată cu schimbările culturale, preluând identitatea şi tehnologia vremurilor

---

[3] v. nota de la sfârşitul nuvelei.

respective. Când o cultură o cotropeşte pe alta – potrivit teoriei lui tata – eroii îşi fac apariţia, şi nu doar într-un singur loc! Istoricii şi culegătorii de legende discută aprins pe problema unde au trăit şi au luptat *cu adevărat* Arthur al Britonilor, şi Robin Hood, şi nu îşi dau seama că ei au trăit în *multe* locuri. Şi un alt lucru important de amintit este că atunci când premitagoul se formează, el se formează în rândul *întregii* populaţii… şi când nu mai, este nevoie de el, rămâne, în subconştientul nostru colectiv, şi este transmis de-a lungul generaţiilor

— Iar formele schimbătoare ale mitagoului, am zis eu, ca să văd dacă înţelesesem ceva din lectura sumară a însemnărilor tatii, sunt bazate pe un arhetip, pe o arhaică imagine primară pe care tata a denumit-o Urscumugul, şi din care se trag toate celelalte forme mai recente. Şi a încercat să trezească la viaţă Urscumugul din propriul său subconştient…

— Şi nu a reuşit s-o facă, spuse Christian, cu toate că nu din cauza lipsei de străduinţă. Efortul l-a omorât. L-a slăbit atât de mult încât corpul lui n-a mai putut să ţină pasul. Dar se pare că în mod cert a creat câteva din adaptările mai recente ale lui Urscumug.

Erau atât de multe întrebări, atât de multe domenii care se cereau a fi clarificate. Una mai presus de toate:

— Dar acum o mie de ani, dacă am înţeles eu corect însemnările, exista o nevoie de erou întinsă în toată ţara, de personaj legendar, acţionând de partea Dreptăţii. Cum poate un om să capete o trăire sufletească atât de intensă? Cum a reuşit *să alimenteze* interacţiunea? În mod sigur nu de pe urma simplei suferinţe de familie pe care o pricinuia printre noi, şi în propriul său cap. După cum spunea, aceasta crea o minte neliniştită, care nu putea să funcţioneze cum trebuie.

— Dacă exista oare vreun răspuns, zise calm Christian, acesta este de găsit în ţinutul împădurit, poate în poiana de pe coama dealului. Bătrânul scria în însemnările lui despre nevoia unei perioade de existenţă solitară, o perioadă de meditaţie. Se face un an, acum, de când îi urmez în mod direct exemplul. A inventat un soi de punte electrică ce se pare că reuşeşte *să contopească* elemente din fiecare jumătate a creierului. Am folosit foarte mult instalaţia lui, cu sau fără el. Dar deja descopăr imagini – premitagourile – formându-mi-se în vederea periferică *fără* programul complicat pe care îl folosea. El a fost pionierul; propria sa interacţiune cu codrul a făcut să le fie mai uşor

celor care vin după. A realizat un oarecare succes; eu am de gând ca până la urmă să duc la bun sfârşit munca lui. Voi trezi la viaţă Urscumugul, acest erou al primilor oameni.

— În ce scop, Chris? l-am întrebat eu liniştit, şi zău că nu vedeam niciun motiv să umbli astfel la străvechile forţe care sălăşluiau atât în ţinutul împădurit, cât şi în spiritul uman. Christian era în mod clar obsedat de ideea trezirii la viaţă a acestor forme moarte, a încheierii unui lucru pe care îl începuse bătrânul. Dar în lectura agendei sale de însemnări, şi în discuţia mea cu Christian, nu auzisem un singur cuvânt care să explice de ce o asemenea stare bizară a naturii ar fi atât de importantă pentru cei care o cercetează.

Christian avea un răspuns. Dar în timp ce îmi explica, vocea îi suna fals, semnul nesiguranţei sale, stigmatul lipsei lui de convingere în adevărul a ceea ce spunea.

— Cum, ca să cercetezi vremurile cele mai de început putem afla atât de multe despre cum era, şi despre cum se spera să fie. Aspiraţiile, închipuirile, identitatea culturală a unor vremuri atât de îndepărtate că până şi monumentele ei de piatră ne sunt de neînţeles. Ca să aflăm. Ca să comunicăm prin intermediul acestor imagini durabile ale trecutului nostru, care se află închise în fiecare şi în toţi dintre noi.

Se opri din vorbă, şi se lăsă o tăcere scurtă, foarte scurtă, întreruptă doar de sunetul greoi, ritmat al pendulei. I-am spus:

— Nu sunt convins, Chris.

Pentru o clipă am crezut că va ţipa la mine de mânie: sângele i se urcă în obraji, întregul corp i se încordă, furios pe calma mea respingere a scenariului său. Dar focul se stinse şi încruntă din sprâncene, uitându-se aproape neajutorat la mine.

— Ce înseamnă asta?

— Cuvinte care sună frumos; fără convingere însă.

După o secundă păru să recunoască un oarecare adevăr în ceea ce spusesem.

— Poate că s-a dus convingerea mea, atunci, îngropată sub… sub celălalt lucru. Guiwenneth. Acum ea a devenit principalul meu motiv ca să mă duc înapoi.

Mi-am adus aminte de cuvintele sale dure de acum câtva timp, despre cum că ea nu avea viaţă şi totuşi avea o mie de vieţi. Imediat am înţeles, şi am rămas uimit de cum s-a făcut că un lucru atât de evident

se încăpăţânase atât de tare să îmi scape până acum.

— Era şi ea tot un mitago, am zis eu. Acum înţeleg.

— Era mitagoul lui tata, o fată din vremurile romane, o manifestare a Zeiţei Pământului, tânăra prinţesă războinică ce poate uni triburile. Nu reuşesc să găsesc nicio legendă păstrată despre ea, dar este în legătură cu tradiţia orală, cu tradiţia celtică de a păstra tăcerea asupra unui nume. A fost o femeie puternică, şi a condus – în toate apariţiile ei – o rezistenţă puternică împotriva romanilor…

— Precum regina Boadicea.

— Înainte şi după acea revoltă. Legendele despre Guiwenneth au inspirat multe triburi să întreprindă acţiuni ofensive împotriva năvălitorilor.

Pentru o clipă, privirea i se tulbură.

— Şi apoi s-a format în codrul ăsta, şi am găsit-o şi am ajuns s-o iubesc. Nu era violentă, poate pentru că bătrânul nu putea să-şi închipuie o femeie ca fiind violentă. Îmi impusese o anumită structură, dezarmând-o, lăsând-o complet neajutorată în pădure.

— De cât timp o cunoşteai? l-am întrebat, şi dădu din umeri.

— Nu pot să spun, Steve. Cât timp am fost plecat?

— Doisprezece zile, sau cam aşa ceva.

— Atât de mult? Părea surprins. Am crezut că nu mai mult de trei. Înseamnă că poate o cunosc de mai multe luni, atunci, dar parcă timpul nici nu s-a scurs. Am trăit în pădure cu ea, încercând să-i pricep limba, încercând s-o fac să o înveţe pe a mea, vorbind prin semne şi totuşi fiind totdeauna în stare să discutăm chestiuni destul de profunde. Dar bătrânul s-a ţinut după noi drept până în inima codrului, până la capăt de tot. Nu s-ar fi lăsat – ea era fata *lui*, şi îi căzuse cu tronc la fel de tare ca şi mie. L-am găsit, într-o zi, stors de puteri şi îngrozit, pe jumătate îngropat în frunze la marginea pădurii. L-am dus acasă şi n-a trecut o lună şi a şi murit. Asta voiam să spun atunci când spuneam că avusese un motiv să mă atace. I-am luat-o pe Guiwenneth.

— Şi apoi ţi-a fost luată şi ţie. Doborâtă de o săgeată.

— Da, câteva luni mai târziu. Devenisem un pic prea fericit, un pic prea mulţumit. Ţi-am scris pentru că trebuia să povestesc *cuiva* despre ea… în mod clar asta a mâniat destinul. Două zile mai târziu am găsit-o într-o poiană, pe moarte. Poate că ar fi trăit dacă aş fi putut să-i dau vreun ajutor în pădure şi s-o las acolo. În schimb, am cărat-o afară

din codru, şi a murit.

Se uită ţintă la mine şi expresia de tristeţe i se înăspri, preschimbându-se într-una de hotărâre.

— Dar când mă întorc în codru, imaginea ei mitică din propriul meu subconştient are o şansă să se formeze… s-ar putea să fie un pic mai dură decât versiunea lui tata, dar pot s-o găsesc din nou, Steve, dacă mă uit cu atenţie, dacă pot să găsesc acea energie despre care întrebai tu, dacă pot să ajung în partea cea mai adâncă a codrului, la vârtejul acela central…

M-am uitat din nou pe hartă, la câmpul spiralat din jurul poienii de pe coama dealului.

— Care-i problema? Nu poţi să-l găseşti?

— E bine apărat. Ajung aproape de el, dar nu pot niciodată să trec dincolo de câmpul care se află la vreo două sute de metri în jurul lui. Mă trezesc mergând în cercuri complicate. Chiar dacă sunt convins că am mers drept. Nu pot să intru, şi indiferent ce se află acolo, înăuntru, nu poate să iasă. Toate mitagourile sunt legate de zonele lor de geneză, cu toate că Rămurosu, şi Guiwenneth de asemenea, puteau să ajungă chiar până în buza pădurii, la marginea eleşteului.

Dar aceasta nu era adevărat! Dar tremurasem o noapte întreagă ca să dovedesc asta. Am spus:

— Unul din mitagouri a ieşit din codru… un bărbat înalt împreună cu cel mai groaznic dulău care a existat vreodată. A intrat în curte şi a mâncat o pulpă de porc.

Christian părea uimit.

— Un mitago? Eşti sigur?

— De fapt, nu. Până acum n-aveam niciun fel de idee despre ce-ar putea să fie. Dar puţea, era murdar, trăise în mod evident în codru timp de luni de zile, vorbea o limbă ciudată, purta un arc şi săgeţi…

— Şi alerga împreună cu un câine de vânătoare. Da, de bună seamă. E o imagine din epoca târzie a bronzului, epoca de început a fierului, foarte larg răspândită. Irlandezii şi l-au însuşit drept Cuchulainn, au făcut din el un mare erou, dar el este una dintre cele mai puternice imagini mitice, care poate fi recunoscută în toată Europa.

În acel moment Christian încruntă din sprâncene.

— Nu înţeleg… l-am văzut acum un an, şi l-am evitat, dar se stingea repede, descompunându-se… aşa li se întâmplă după un timp. Ceva trebuie să fi eliminat mitagoul, să-i fi dat putere…

— *Cineva*, Chris.

— Dar cine?

Şi atunci îi trecu prin minte, şi ochii i se măriră uşor.

— Dumnezeule. Eu. Din propria-mi minte. I-au trebuit bătrânului ani de zile, şi credeam că mie îmi va lua cu mult mai mult, mult mai multe luni prin codri; mult mai multă izolare. Dar a şi început, propria mea interacţiune cu vârtejul…

Devenise palid de tot, şi se îndreptă spre locul unde toiagul îi era sprijinit de perete, îl ridică şi îl cumpăni în mâini. Se uită ţintă la el, atinse semnele făcute în coaja lui.

— Ştii ce înseamnă asta, spuse el liniştit, şi înainte de a îi putea răspunde, continuă:

— Ea se va forma. Se va întoarce, Guiwenneth a mea. S-ar putea să se fi şi întors deja.

— Nu pleca aşa, val-vârtej, din nou, Christian. Mai aşteaptă un timp; odihneşte-te…

Îşi rezemă din nou toiagul de perete.

— Nu îndrăznesc. Dacă de pe acum s-a format, e în primejdie. Trebuie să mă întorc.

Se uită la mine şi îmi zâmbi strâmb, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare.

— Îmi pare rău, fratele meu. Nu prea ai parte de o primire călduroasă acasă.

Şi uite aşa de repede, după cea mai scurtă dintre toate revederile posibile, îl pierdusem din nou pe Christian. Nu avea chef de vorbă, prea înnebunit de gândul că Guiwenneth era singură şi prinsă în capcană în pădure pentru a îmi mai da posibilitatea să înţeleg mare lucru din planurile sale, din speranţele şi temerile sale în privinţa vreunui deznodământ la imposibila lor poveste de dragoste.

Cât timp şi-a strâns laolaltă proviziile am colindat prin bucătărie şi prin restul casei. M-a asigurat de nenumărate ori că nu va lipsi mai mult de o săptămână, poate două. Dacă ea se află în codru, o vă găsi în acest răstimp; dacă nu, atunci se va întoarce şi va aştepta câtva timp

înainte să plece înapoi către zonele adânci ale pădurii şi să încerce să-i dea formă mitagoului ei. Într-un an, spuse el, multe dintre mitagourile mai ostile vor pieri în non-existenţă, şi ea va fi mai în siguranţă. Gândurile îi erau confuze, planul său că o va întări spre a-i permite aceeaşi libertate ca şi a bărbatului cu dulăul nu părea a fi rezonabil, dacă era să te iei după însemnările tatălui nostru; dar Christian era un bărbat decis. Dacă un mitago putea să scape, atunci la fel putea şi cel pe care el îl iubea.

O idee care i-a plăcut a fost să merg cu el până în poiana în care făcusem tabăra când eram copii şi să întind un cort acolo. Acesta ar putea fi un loc regulat de întâlnire pentru noi, spuse el, şi i-ar menţine simţul timpului pe făgaşul cel bun. Şi dacă mi-aş petrece timpul în pădure m-aş putea întâlni cu alte mitagouri şi aş putea să-i dau informaţii despre starea lor. Poiana la care se gândea era la marginea codrului, şi era întru totul lipsită de pericole.

Când m-am arătat îngrijorat de faptul că propria-mi minte va începe să producă mitagouri, m-a asigurat că va fi nevoie de luni de zile pentru ca prima activitate premitago să îşi facă apariţia drept o prezenţă fantomatică la marginea vederii. La fel de direct a fost şi când îmi spuse că, dacă rămân pentru prea mult timp prin preajmă, cu siguranţă voi începe să intru în legătură cu ţinutul împădurit, a cărui aură – considera el – se întinsese şi mai mult către casă în ultimii câţiva ani.

Târziu în dimineaţa următoare, am pornit de-a lungul cărării de sud. Un soare de un galben spălăcit atârna sus, deasupra pădurii. Era o zi rece şi senină, cu aerul plin de mirosul de fum, adus de vânt de la ferma îndepărtată unde erau arse resturile de paie din recolta verii. Am mers în tăcere până când am ajuns în dreptul iazului morii; credeam că Christian va intră pe aici în codru de stejar, dar el hotărâse în chip înţelept că nu; şi nu atât din cauza straniilor mişcări pe care le văzusem acolo când eram copii, ci din cauza condiţiilor mlăştinoase. În schimb, am continuat să mergem până când codrul ce mărginea cărarea se rări. Aici Christian se abătu de la potecă.

L-am urmat înăuntru, căutând calea cea mai uşoară prin încâlceala de ferigi şi de urzici, bucurându-mă de nemişcarea tăcută, grea. Copacii erau mici aici la margine, dar după nicio sută de metri începură să-şi arate adevărata lor vârstă, mari trunchiuri noduroase

de stejar, scorburoase şi pe jumătate uscate, ridicându-se răsucite din pământ, aproape gemând sub greutatea propriilor crengi. Solul urca uşor, şi lăstărişul încălcit era întrerupt de colţi de calcar gri, pătaţi de timp şi acoperiţi de licheni; am trecut dincolo de coamă şi pământul se prăvăli într-o pantă abruptă, iar codrul suferi o subtilă schimbare; părea cumva mai întunecat, mai viu, şi am băgat de seamă că sunetul gălăgios al păsărilor ce poate fi auzit în luna septembrie la marginea pădurii fusese înlocuit aici, de un cântec mai rar, plin de jale.

Christian îşi tăia drum prin desişurile de rugi de mure, şi după el veneam şi eu, târându-mi obosit picioarele, şi curând am ajuns în poiana cea întinsă unde, cu ani în urmă, ne făcusem tabăra. Un stejar deosebit de mare domina împrejurimile, şi am râs amândoi când am dat de urma iniţialelor şterse pe care le sculptasem cândva acolo. În crengile lui ne făcusem turn de control, dar nu văzusem mare lucru din acel punct dominant înconjurat de frunze.

— Ei, cum arăt? întrebă Christian, ridicându-şi lateral braţele, şi am surâs cuprinzându-i cu privirea silueta înfăşurată în pelerină, toiagul cu inscripţii runice arătând mai puţin ciudat acum, mai funcţional.

— Semeni cu ceva. Nu-mi dau seama chiar cu ce.

Aruncă o privire în jurul luminişului.

— O să fac tot posibilul să mă întorc aici cât pot de repede. Dacă ceva nu merge cum trebuie o să încerc să-ţi las un meseaj dacă nu te găsesc, vreun semn să-ţi dau de ştire…

— Totul o să meargă cum trebuie, i-am spus eu cu un zâmbet.

Era clar că nu voia să-l însoţesc dincolo de această poiană, şi asta îmi convenea. M-a trecut un fior, o furnicătură ciudată, un simţământ că sunt urmărit. Christian îmi observă stingherеala şi recunoscu faptul că simţise şi el acelaşi lucru, prezenţa codrului, răsuflarea uşoară a copacilor.

Ne-am dat mâinile, apoi ne-am îmbrăţişat cu stângăcie, şi atunci se întoarse pe călcâie şi păşi în negură. L-am privit cum se duce, pe urmă l-am ascultat, şi doar când se stinse orice sunet m-am apucat să ridic micul cort.

Cea mai mare parte a lui septembrie vremea a rămas rece şi uscată, genul de lună mohorâtă care mi-a permis să mă las dus de valul zilelor, adoptând un regim de viaţă foarte puţin pretenţios. Am lucrat

la casă, am mai citit ceva din agenda de însemnări a tatii (dar m-am plictisit repede de imaginile şi de cugetările care se repetau) şi am mers, cu o frecvenţă din ce în ce mai mică, în ţinutul împădurit şi am stat în apropierea cortului, sau în el, trăgând cu urechea după Christian, blestemând musculiţele de care era plin locul şi urmărind cu atenţie orice urmă de mişcare.

Odată cu octombrie a venit şi ploaia, şi brusca, surprinzătoarea conştientizare a faptului că Christian era plecat de aproape o lună. Timpul se scursese, şi în loc să fi fost îngrijorat de soarta lui, mă mulţumeam să-mi spun că ştie el ce face şi că se va întoarce când va fi întru totul gata. Dar lipsea de săptămâni de zile fără să fi dat nici cel mai mic semn de viaţă. În mod sigur ar fi putut să se întoarcă o dată în poiană, şi să lase o urmă a trecerii sale.

Acum am început să fiu mai îngrijorat de soarta lui decât poate era motivul. Imediat ce se opri ploaia m-am întors în pădure, înaintând cu greu, şi am aşteptat tot restul zilei sub prelata mizerabilă, prin care se scurgea apa. Am văzut iepuri, şi o bufniţă de pădure, şi am auzit mişcări îndepărtate, dar strigătele mele de „Christian? Tu eşti?" nu au primit răspuns.

Se făcu mai frig. Mi-am petrecut mai mult timp în cort, făcându-mi un sac de dormit din nişte pături şi din nişte mantale de ploaie zdrenţuite pe care le-am găsit în beciul de la Oak Lodge. Am cusut despicăturile cortului şi l-am umplut cu mâncare şi cu bere, şi cu lemne uscate pentru foc. Către mijlocul lui octombrie am băgat de seamă că nu puteam să petrec mai mult de o oră în casă fără ca să devin agitat, o neliniște care nu putea fi risipită decât reîntorcându-mă în poiană şi reluându-mi postul de observaţie, aşezat turteşte la intrarea în cort, privind la negura ce începea câţiva metri mai încolo. De mai multe ori am întreprins, neavând „astâmpăr, lungi expediţii şi mai departe în pădure, dar nu puteam suferi senzaţia de nemişcare şi furnicătura prin piele care părea să-mi spună în mod repetat că sunt urmărit. Doar imaginaţia, bineînţeles, sau o reacţie extrem de sensibilă la animalele codrului, căci la un moment dat, când am alergat ţipând şi urlând către tufişul în care îmi închipuiam că stă ghemuit privitorul curios, n-am văzut nimic decât o veveriţă roşcată fugind panicată cât o ţineau picioarele în susul stejarului în care îşi avea cuibul, printre crengile întretăiate şi încurcate.

Unde era Christian? Am prins în ţinte hârtii cu mesaje cât de adânc am putut în codru, şi în cât mai multe locuri. Dar am descoperit că de câte ori coboram prea departe în marea adâncitură care părea să înghită pădurea mă surprindeam, la un anumit moment în răstimpul a doar câteva ore, apropiindu-mă din nou de poiană, şi de cort. Da, nefiresc, şi de asemenea enervant; dar începeam să-mi fac o idee despre supărarea lui Christian că nu era în stare să ţină linie dreaptă prin codrul des de stejar. Poate că, la urma urmei, *exista* un soi de câmp sau de forţă, complexă şi întortocheată, care îndrepta intruşii înapoi pe o cărare exterioară.

Şi sosi luna noiembrie şi era într-adevăr tare frig. Ploaia era sporadică şi rece ca gheaţa, iar vântul pătrundea prin frunzişul des, veşted al pădurii şi îşi găsea drum prin veşminte şi prin mantaua de ploaie şi prin carne până la oasele îngheţate de dedesubt. Eram într-o stare jalnică şi cercetările mele în căutarea lui Christian erau din ce în ce mai furioase, din ce în ce mai zadarnice. Glasul îmi era adesea răguşit de atâta strigat, pielea mă ustura şi îmi era zgâriată de căţărat prin copaci. Am pierdut noţiunea timpului, realizând cu diferite prilejuri, şi cu oarecare şoc, că fusesem două, sau poate trei zile în pădure fără a mă întoarce acasă. Oak Lodge căpătă miros de rânced şi deveni pustie. O foloseam să mă spăl, să mă hrănesc, să mă odihnesc, dar imediat ce mi se tămăduiau cele mai grave ravagii suferite de corp, gândul la Christian, grija în privinţa lui, îmi veneau în minte şi mă împingeau înapoi în poiană, la fel de sigur ca şi cum aş fi fost pilitură de fier atrasă de un magnet.

Am început să-mi închipui că i s-a întâmplat ceva groaznic; sau poate nu groaznic, doar natural: dacă într-adevăr existau mistreţi în codru, ar fi putut fi sfâşiat cu colţii de vreunul, şi să fie ori mort ori pe cale să se târască din inima codrului către margine, fără să fie în stare să strige după ajutor. Sau poate că picase din vreun copac, sau pur şi simplu adormise în frig şi umezeală şi nu mai reuşise să-şi vină în simţiri dimineaţa.

M-am uitat după orice fel de semn de-al cadavrului său, sau de-al trecerii lui Christian, şi nu am găsit absolut nimic, chiar dacă am descoperit urme de animal sălbatic mare, şi scrijelituri pe părţile de jos ale trunchiului mai multor stejari care nu arătau a nimic altceva decât a râcâituri de animal cu colţi.

Dar starea de deprimare îmi trecu, şi pe la jumătatea lui noiembrie eram din nou foarte încredinţat că Christian era în viaţă. Simţămintele mele, acum, erau că într-un fel oarecare fusese prins ca în capcană în această pădure de toamnă.

Pentru prima oară în decursul a două săptămâni m-am dus în sat, şi după ce am obţinut provizii de mâncare, am ridicat presa care se adunase pe la mărunţii vânzători de ziare. Răsfoind paginile de început ale săptămânalului local, am observat un titlu privind cadavrele în descompunere ale unui bărbat şi al unui dulău irlandez cu trăsături de lup, descoperite într-un şanţ pe un teren de fermă în apropiere de Grimley. Nu se bănuia vreo faptă ticăloasă. Nu am simţit niciun fel de emoţie, în afară de o curioasă răceală sufletească, un sentiment de simpatie faţă de Christian, al cărui vis de libertate pentru Guiwenneth era cu siguranţă nu mai mult decât atât, o speranţă arzătoare, o dorinţă osândită la zădărnicie.

Cât despre mitagouri, am avut doar două întâlniri întâmplătoare, niciuna dintre ele neremarcându-se prea mult; prima a fost cu o formă neclară de bărbat care a dat târcoale luminişului, urmărindu-mă, şi care până la urmă a fugit în întuneric, lovind trunchiurile copacilor cu un băţ scurt de lemn. A doua a fost cu Rămurosu, a cărui siluetă am urmărit-o pe furiş pe când s-a dus până la iazul morii şi s-a oprit printre copaci, privind îndelung peste apă la casa bărcii. Nu am simţit cu adevărat frică în faţa acestor manifestări, ci doar o uşoară teamă. Dar numai după a doua întâlnire am început să-mi dau seama cât de străin era codrul de mitagouri, şi cât de străine erau mitagourile de codru. Acestea erau făpturi create tare departe de epoca lor de obârşie, ecouri ale realităţii din trecut, înzestrate cu o viaţă, cu o limbă şi cu o anume ferocitate care nu se potriveau deloc cu lumea plină de cicatricile războiului a anului 1947. Nicio mirare că aura ţinutului împădurit era atât de încărcată cu un sentiment de solitudine, de singurătate contagioasă care ajunsese să sălăşluiască în corpul tatălui meu, şi apoi în Christian, şi care chiar acum îşi făcea loc prin propriile mele ţesuturi, şi mă va înlănţui dacă îi voi permite.

Tot prin acel timp am început să am şi halucinaţii. Mai ales în amurg, când îmi aţinteam privirea către ţinutul împădurit, zăream mişcare la marginea vederii. La început am pus-o pe seama oboselii, sau a închipuirii, dar mi-am adus limpede aminte de pasajul din

agenda de însemnări a tatălui meu în care descria cum premitagourile, imaginile iniţiale, îi păreau întotdeauna în vederea periferică. Prima dată m-am speriat, nevrând să accept că asemenea creaturi se pot afla permanent în propria-mi minte, şi că propria-mi interacţiune cu ţinutul împădurit începuse cu mult mai devreme decât crezuse Christian. Dar după un timp m-am liniştit şi am încercat să zăresc detalii de-ale lor. Nu am reuşit. Simţeam mişcare, şi ocazionale forme bărbăteşti, dar oricare ar fi fost câmpul care le provoca apariţia, nu era încă destul de puternic pentru a le expune pe deplin; ori asta, ori mintea mea nu putea încă să le controleze ivirea.

Pe 24 noiembrie m-am întors acasă şi am petrecut câteva ore odihnindu-mă şi ascultând radioul. O furtună cu fulgere trecea pe deasupra şi am stat să mă uit la ploaie şi la întuneric, simţindu-mă ca vai de lume şi îngheţat. Dar imediat ce văzduhul se limpezi şi norii se luminară mi-am pus mantaua de ploaie pe umeri şi am pornit-o înapoi către poiană. Nu mă aşteptasem să găsesc nimic diferit, şi astfel ceea ce ar fi trebuit să fie o surpriză a fost mai degrabă un şoc.

Cortul fusese dărâmat, conţinutul lui împrăştiat şi călcat în picioare în brazdele de iarbă îmbibate cu apă din poiană. O parte din odgoanele de sfoară atârnau de crengile mai înalte ale stejarului cel mare, şi solul primprejur era frământat de parcă ar fi avut loc o luptă. Pe când pătrundeam în zonă, am observat că solul era găurit de urme ciudate de paşi, rotunde şi despicate ca nişte copite, îmi trecu gândul prin cap. Orice fel de fiară ar fi fost, sfâşiase cu deosebită eficacitate adăpostul de prelată, făcându-l zdrenţe.

Atunci am băgat de seamă cât de tăcută era pădurea, ca şi cum şi-ar ţine răsuflarea şi ar sta la pândă. Fiecare fir de păr de pe cap îmi era zbârlit, iar inima îmi bătea atât de puternic încât credeam că o să-mi plesnească pieptul. Am rămas lângă cortul distrus doar vreo secundă sau două şi mă şi izbi panica, făcându-mă să mi se învârtă capul şi pădurea păru că se apleacă spre mine. Am fugit din poiană, făcându-mi loc cu zgomot prin lăstărişul ud leoarcă dintre două trunchiuri groase de stejar. Am alergat prin negură cale de câţiva metri înainte să-mi dau seama că alergam *în direcţie opusă* faţă de marginea ţinutului împădurit. Cred că am ţipat, şi m-am întors şi am început să alerg înapoi.

O suliţă se înfipse cu un zgomot înăbuşit în copacul, de lângă

mine şi înainte de a mă putea opri, m-am şi lovit de coada ei din lemn închis la culoare; o mână îmi înşfăcă umărul şi mă aruncă lipindu-mă de copac. Am scos un strigăt de frică, holbându-mă la faţa diformă, mânjită de noroi a atacatorului meu. Acesta strigă la rândul lui la mine:

— Taci din gură, Steve! Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură!

Panica mi s-a risipit, vocea mi s-a stins într-un scâncet şi am cercetat cu atenţie bărbatul mânios care mă ţinea. Era Christian, mi-am dat eu seama, şi uşurarea mea a fost atât de puternică încât am izbucnit în râs, şi nu am reuşit pentru multe clipe să observ ce schimbare totală se abătuse asupra lui.

Privea în spate, către poiană.

— Trebuie să ieşi de aici, spuse el, şi înainte să-i pot răspunde mă şi împinse la fugă, trăgându-mă pur şi simplu după el înapoi la cort.

În luminiş ezită şi se uită la mine. Nu era nici urmă de zâmbet în spatele măştii de noroi şi de frunze veştede. Ochii îi străluceau, dar erau îngustaţi şi înconjuraţi de riduri. Părul îi era lucios şi ţepos. Nu avea nimic pe el în afară de un soi de nădragi scurţi, cât să-i acopere fundul şi de o jachetă jerpelită de piele care nu avea cum să ţină prea mult de cald. Căra cu el trei suliţe al naibii de ascuţite. Dusă era slăbiciunea scheletică din vară. Era musculos şi avea un piept puternic, proeminent şi mădulare zdravene. Era un bărbat făcut pentru luptă.

— Trebuie să ieşi din codru, Steve şi pentru numele lui Dumnezeu, nu veni înapoi.

— Ce s-a întâmplat cu tine Chris…? am îngăimat eu, dar el scutură din cap şi mă trase de-a lungul luminişului şi din nou în codru, către cărarea din sud.

Se opri imediat, privind cu atenţie în negură, împiedicându-mă să mai înaintez.

— Ce e, Chris?

Şi atunci l-am auzit şi eu, un trosnet puternic, ceva croindu-şi drum printre copaci şi ferigi către noi. Urmărind privirea lui Christian am văzut o siluetă monstruoasă, de două ori mai înaltă decât un om, dar având formă umană şi aplecată, neagră ca noaptea în afara marii pete albe de pe faţă, încă neclară din cauza distanţei şi a luminii gri.

— Dumnezeule, s-a pornit! spuse Chris. Se află între noi şi margine.

— Ce este? Un mitago?

— Mitagoul, zise repede Chris, şi se întoarse şi traversă în fugă luminişul.

L-am urmat, toată oboseala dispărându-mi dintr-odată din corp.

— Urscumugul? *El* e? Dar nu e om… e animal. Niciun om n-a fost vreodată aşa de înalt.

Privind în urmă pe când alergam, l-am văzut intrând în poiană şi deplasându-se în spaţiul liber atât de repede că am crezut că urmăresc un film derulat cu viteză. Se afundă în codrul din spatele nostru şi se pierdu din nou în întuneric, dar acum alerga, strecurându-se printre copaci pe măsură ce ne urmărea, scurtând distanţa cu o viteză incredibilă.

Dintr-odată pământul îmi zbură de sub picioare. Am căzut greoi într-o adâncitură în pământ, spre a fi pus pe picioare, pe când era să mă rostogolesc, de către Christian, care trase peste noi un înveliş de rugi de mure şi îşi duse un deget la buze. De-abia puteam să îl disting în acest ascunziş întunecat, dar am auzit cum se stinge zgomotul provocat de Urscumug, şi l-am întrebat ce se întâmplă.

— A plecat?

— Mai mult ca sigur nu, zise Christian. Aşteaptă acum, trage cu urechea. De două zile mă tot urmăreşte, din zonele adânci ale pădurii. N-o să se lase până nu plec.

— Dar din ce cauză, Chris? De ce încearcă să te omoare?

— Este mitagoul bătrânului, spuse el. L-a adus la viaţă în inima codrului, dar era slab şi prins înăuntru, până când am sosit eu, şi i-am dat să capete mai multă putere. Dar era mitagoul bătrânului şi acesta l-a format într-o oarecare măsură după propria sa minte, după propriul său eu. O Doamne, Steve, cât trebuie să fi urât şi să *ne* fi urât, ca să sădească o asemenea teroare în această creatură.

— Şi Guiwenneth… am zis eu.

— Da… Guiwenneth… răspunse Christian ca un ecou, vorbind alene acum. El se va răzbuna pe mine pentru asta. Dacă îi dau chiar şi cea mai mică şansă.

Se înălţă să arunce, o privire prin învelişul de rugi. Auzeam o mişcare îndepărtată, fără de astâmpăr, şi mi s-a părut că am prins un sunet de animal mârâind în adâncul gâtlejului.

— Credeam că n-a reuşit să creeze mitagoul primar.

Christian zise:

— A murit cu convingerea asta. Mă întreb ce ar fi făcut dacă ar fi ştiut cât de bine a izbutit.

Se ghemui la loc în şanţ.

— Seamănă cu un mistreţ. Jumătate mistreţ, jumătate om; merge pe două picioare, dar poate alerga iute ca vântul. Îşi vopseşte faţa în alb de seamănă cu o faţă de om. Indiferent în ce epocă ar fi trăit, un lucru e sigur, a trăit o lungă perioadă de timp înainte ca omul, aşa cum înţelegem *noi* termenul de „om", să existe; această creatură vine dintr-un timp în care omul şi natura erau atât de apropiaţi că nu puteau fi distinşi unul de altul.

În acel moment mă atinse pe braţ, o atingere şovăielnică, de parcă i-ar fi fost pe jumătate teamă să stabilească acest contact cu cineva de care se îndepărtase atât de mult.

— Când o să fugi, zise el, să fugi către margine. Nu te opri. Şi când ai ieşit din codru, nu mai veni înapoi. Pentru mine nu există cale de ieşire, acum. Sunt prins în capcană în codrul ăsta, de ceva ce se află în propria-mi minte, la fel de sigur ca şi cum aş fi eu însumi un mitago. Nu mai veni înapoi aici, Steve. Timp de multă vreme să nu mai vii pe aici.

— Chris – am început eu, dar prea târziu.

Dăduse la o parte învelişul de pe groapă şi acum se îndepărta alergând de mine. Câteva momente mai târziu cea mai enormă formă văzută vreodată îmi trecu pe deasupra capului, un picior imens, negru aterizând la doar câţiva centimetri de trupul meu îngheţat. A trecut într-o fracţiune de secundă, dar când m-am căţărat în patru labe din groapă şi am început să fug, am aruncat o privire înapoi şi creatura, auzindu-mă, s-a uitat şi ea în urmă, şi în acea clipă de examinare reciprocă, pe când ne deplasam amândoi în direcţii opuse prin pădure, am văzut faţa care fusese pictată deasupra trăsăturilor înnegrite ale mistreţului.

Urscumugul îşi deschise gura să urle, şi tatăl meu păru să se uite urât la mine.

* * *

Într-o dimineaţă, pe la începutul primăverii, am găsit o pereche de iepuri atârnând de unul din cârligele pentru oale din bucătărie; sub ei, zgâriată în zugrăveala galbenă de pe perete, se afla litera C. Darul a

fost repetat cam vreo două luni mai târziu, dar pe urmă nimic, şi astfel a trecut un an.

Nu m-am mai întors în codru.

Am citit jurnalul lui tata de atâtea ori că nu mai ţin minte numărul, cufundându-mă în misterul vieţii sale la fel de mult precum şi el se cufundase în misterul propriilor sale legături subconştiente cuţ mutul împădurit primar. Am descoperit, în relatările sale dezordonate, multe lucruri care vorbesc despre sentimentul lui de pericol, de ceea ce el denumeşte – doar odată – „idealul mitologic al eului", implicarea minţii creatorului despre care se temea că va influenţa forma şi comportamentul mitagourilor. Deci cunoştea pericolul, dar mă întreb dacă Christian înţelesese oare în întregime acest proces, cel mai delicat dintre toate procesele oculte care aveau loc în pădure. Din întunericul şi din durerea minţii tatălui meu se ivise un singur firicel de gingăşie şi de dragoste, sub forma unei fete într-o tunică verde, osândind-o la neputinţă în pădurea care se opunea formei ei naturale. Dar dacă ar fi ca ea să se ivească din nou, asta s-ar întâmpla sub controlul minţii lui Christian, şi Christian nu avea astfel de idei preconcepute despre tăria, sau slăbiciunea unei femei. Nu ar fi acelaşi gen de întâlnire.

E vară acum. Copacii sunt plini de frunze, pădurea se află în postura ei cea mai de nepătruns. Stau în casă, în afara bătăii ei, chiar dacă am băgat de seamă că, mai ales în amurg, forme şi figuri încep să mi se adune în vederea periferică. Aura ţinutului împădurit a ajuns până în faţa casei. Doar în camera din spate, printre cărţi şi exemplare de colecţie, îmi pot găsi vremelnică scăpare din faţa întunericului cotropitor.

Notă: Despre liniile ley.

Linie ley (traducere aproximativă: linie înverzită, acoperită de iarbă): termen introdus de Alfred Watkins în lucrările sale „Early Britain Track" („Străvechea cărare dreaptă", 1925).

Acesta, de meserie morar, a descoperit în timpul călătoriilor sale de afaceri că aşezămintele preistorice nu sunt răspândite la întâmplare în teritoriu. Multe dintre ele sunt aşezate în linie dreaptă, linii pe care le-a denumit ley-uri (v. traducerea pentru „ley").

După Watkins, megaliţii, tumulusurile mortuare ş.a.m.d. erau adesea puse drept puncte de reper pentru a călăuzi călătorii de-a lungul drumului cel mai scurt. Mai mult, elemente ce nu sunt preistorice, cum ar fi o biserică, de exemplu, ar putea să fi fost ridicate pe locul unor aşezăminte preistorice, a căror amintire a fost păstrată prin tradiţie, astfel purtând aceeaşi semnificaţie şi putând fi luate în considerare în trasarea unor linii ley.

Watkins enumeră 17 astfel de elemente ce pot intra în alcătuirea unei linii ley, în ordinea descrescătoare a valorii lor potenţiale: tumulusuri (mai ales cele mortuare), pietre (acoperind o gamă largă de megalişti), şanţuri-circulare, castele (luate drept „amplasamente ridicate"), faruri, fântâni străvechi, biserici dinaintea Reformei, Intersecţii de drumuri, porţiuni de drum drept (bucăţi de drum ce coincid cu o linie ley), vaduri, pâlcuri de copaci, copaci singuratici (dacă sunt foarte bătrâni şi poartă un nume), trecători (tăieturi în profilul dealurilor), Intersecţii de cărări, tabere (i.e. fortificaţii pe dealuri), eleştee şi şanţuri pătrate.

Această teorie a fost dusă şi mai departe de către alţii, care interpretează ley-urile drept linii de forţă terestră sau canale de energie, existând indiferent dacă oamenii le-au marcat sau nu, astfel că megaliţii, etc., sunt doar încercări de trasare a traiectoriei lor. Rezultă că punctele în care două sau mai multe astfel de linii se intersectează sunt focare de putere energetică sau spirituală. Printre cele mai cunoscute şi mai convingătoare linii ley se află ley-ul Old Sarum, apreciată la aprox. 28 km şi care trece prin: un tumulus neolitic, complexul de la Stonehenge, fortăreaţa de pe dealul Old Sarum, catedrala din Salisbury şi prin Clearbury Ring şi Frankenbury Camp, două alte tumulusuri acoperind morminte străvechi, după cum arată şi

terminaţia „— bury".

O altă linie ley, cea mai lungă din Anglia, este cea a sfântului Mihai (St. Michael ley), care trece prin 4 biserici, toate purtând hramul St. Michael (una din ele aflată în vârful Colinei Glastonbury Tor, una dintre cele mai mari coline ridicate de mâna omului în Anglia) şi printr-un tumulus, St Michael Mount, şi un negativ, Stoke St Michael. Dacă este prelungită, linia ley trece şi prin Avebury (complex circular de megaliţi, diametru aprox. 50 m, mai vechi decât cel de la Stonehenge) şi prin Bury St Andrews, un alt tumulus neolitic.